

Arbeiders aller landen, verenigt u ! INTERNATIONALISME & wereld revolutie

Nr. 376

1e - 2e kwartaal 2022 1 Euro

Nr. 151

nl.internationalism.org
benelux@internationalism.org

PERSORGAAN VAN DE INTERNATIONALE KOMMUNISTISCHE STROMING IN BELGIË / NEDERLAND

OORLOG IN OEKRAÏNE

De imperialistische oorlog door de klassestrijd beantwoorden!

Er was slechts één nacht voor nodig om het gedonder van de kanonnen en het gehuil van de bommen weer te laten weerklinken in Oekraïne, aan de poorten van de historische wieg van het rottende kapitalisme. In een paar weken tijd zal deze oorlog van ongekennde omvang en wreedheid hele steden hebben verwoest, miljoenen vrouwen, kinderen en bejaarden op de bevroren wegen van de winter hebben geworpen en ontelbare mensenlevens hebben opgeofferd op het altaar van het Vaderland. Charkov, Sumy of Irpin zijn nu velden vol ruïnes. In de industriehaven van Marioepol, die volledig met de grond gelijk is gemaakt, heeft het conflict het leven gekost aan niet minder dan 5000 mensen, waarschijnlijk meer. De verwoestingen en de verschrikkingen van deze oorlog doen denken aan de angstaanjagende beelden van Grozny, Fallujah of het verwoeste Aleppo. Maar waar het maanden, soms jaren duurde om tot een dergelijke verwoesting te komen, is er in Oekraïne geen sprake van een 'moorddadige escalatie': in nauwelijks een maand tijd hebben de oorlogvoerende partijen al hun krachten in het bloedbad geworpen en een van de grootste landen van Europa verwoest!

Oorlog is een angstaanjagend moment van waarheid voor het kapitalisme in verval: door zijn dodelijke machines tentoon te stellen, legt de bourgeoisie plotseling het schijnheilige masker van beschaving, van vrede en mededogen af dat

zij pretendeert te dragen met de ondraaglijke arrogantie die kenmerkend is voor heersende klassen die anachronistisch zijn geworden. Hier vecht ze zich een weg door een razende stortvloed van propaganda om haar walgelijke gezicht als moordenaar beter te verbergen. Hoe kan men niet met afschuw worden vervuld bij het zien van deze arme Russische jongens, dienstplichtigen van 19 of 20 jaar, met hun puberale gezichten, omgevormd tot moordenaars, zoals in Boetsja en in andere onlangs verlaten plaatsen? Hoe kunnen we niet verontwaardigd zijn wanneer Zelenski, de 'dienaar van het volk', schaamteloos een hele bevolking gijzelt door de 'algemene mobilisatie' af te kondigen van alle mannen tussen 18 en 60 jaar, die voortaan het land niet meer mogen verlaten? Hoe kan men niet geschokt zijn door de gebombardeerde ziekenhuizen, de doodsbange en uitgehongerde burgers, de standrechtelijke executies, die lijken die in kleuterscholen begraven liggen en de hartverscheurende kreten van de weeskinderen?

De oorlog in Oekraïne is een weerzinwekkende manifestatie van de duizelingwekkende ondergang van het kapitalisme in chaos en barbaarsheid. Voor onze ogen tekent zich een onheilspellend beeld af: de corona-pandemie heeft dit proces, waarvan ze zelf het monsterlijke product is, de afgelopen twee jaar aanzienlijk versneld [1]. Het IPCC voorspelt

catastrofes en onomkeerbare klimaatveranderingen, die een nog grotere bedreiging vormen voor de mensheid en de biodiversiteit op wereldschaal. Het aantal grote politieke crises neemt toe, zoals we hebben gezien na de nederlaag van Trump in de Verenigde Staten, het schrikbeeld van het terrorisme hangt boven de maatschappij, evenals het nucleaire risico dat door de oorlog weer op de voorgrond is getreden. De onophoudelijke bloedbaden en oorlogschao, de onverbidelijke economische aanvallen, de explosie van sociale ellende, de grootschalige klimaatrampen... de gelijktijdigheid en opeenstapeling van al deze verschijnselen is geen ongelukkige samenloop van omstandigheden, maar getuigt integendeel dat het moorddadige kapitalisme door de geschiedenis is veroordeeld.

Als het Russische leger de grens is overgestoken, is dat zeker niet om het 'Russische volk' te verdedigen dat 'door het Westen wordt belegerd', noch om de Russisch sprekende Oekraïners te 'helpen' die het slachtoffer zijn van de 'nazificatie' van de regering in Kiev. Evenmin is de bommenregen die op Oekraïne neerdaalt het product van het 'delirium' van een 'waaninnige alleenheerser', zoals de pers in alle toonaarden herhaalt telkens wanneer het nodig is om een bloedbad te rechtvaardigen [2] en te verhullen dat dit conflict, net als alle andere, in de eerste plaats de manifestatie is van een gemili-

tariseerde burgerlijke maatschappij in verval, die de mensheid niets anders meer te bieden heeft dan haar eigen ondergang!

'Aanvallers' en 'aangevallen', allemaal imperialistische schurken.

Zij geven niet om de dood en vernietiging, de chaos en de instabiliteit aan hun grenzen: voor Poetin en zijn kliek was het noodzakelijk de belangen van het Russische kapitaal en zijn plaats in de wereld te verdedigen, die beide zijn verzwakt door de toenemende opmars van het Westen in zijn traditionele invloedssfeer. De Russische bourgeoisie kan zich voordoen als een 'slachtoffer' van de NAVO, maar Poetin heeft nooit geargeld om, geconfronteerd met de mislukking van zijn offensief, een vreselijke campagne van verschroeide aarde en slachtpartijen te ontketen, waarbij alles op zijn pad wordt uitgeroeid, met inbegrip van de Russisch sprekende bevolkingsgroepen die hij zogenaamd was komen beschermen!

Ook van Zelenski en zijn entourage van corrupte politici en oligarchen valt niets te verwachten. Deze voormalige komiek speelt nu tot in de perfectie zijn rol als gewetenloze ronselaar voor de verdediging van de belangen van de Oekraïense bourgeoisie. Door middel van een intensieve nationalistische

(wordt vervolgd op pagina 3)

GEZAMENLIJKE VERKLARING VAN DE GROEPEN VAN DE INTERNATIONALE KOMMUNISTISCHE LINKERZIJDEN OVER DE OORLOG IN OEKRAÏNE

Arbeiders hebben geen vaderland! Weg met alle imperialistische machten! In plaats van kapitalistische barbarij: socialisme!

De organisaties van de Kommunistische Linkerzijde moeten samen hun gemeenschappelijke erfenis van betrokkenheid met de beginselen van het proletarisch internationalisme verdedigen, vooral op een moment van groot gevaar voor de wereldarbeidersklasse. De terugkeer van de imperialistische slachting in Europa in de oorlog in Oekraïne is zo'n moment. Daarom publiceren wij hieronder, samen met andere ondertekenaars uit de traditie van de Kommunistische Linkerzijde (en een groep die een andere koers vaart, maar de verklaring volledig onderschrijft), een gezamenlijke verklaring over de fundamentele perspectieven voor de arbeidersklasse tegenover van de imperialistische oorlog.

De oorlog in Oekraïne wordt gevoerd uit naam van de tegenstrijdige belangen van alle verschillende imperialistische machten, groot en klein - niet in het belang van de arbeidersklasse, die een klasse van internationale eenheid is. Het is een oorlog om strategische gebieden, om militaire en economische overheersing, die openlijk en heimelijk wordt gevoerd door de oorlogstokers aan het roer van de staatsmachines van de VS, Rusland en West-Europa, waarbij de Oekraïense heersende klasse een allesbehalve onschuldige pion is op het imperialistische wereldschaakbord.

De arbeidersklasse, niet de Oekraïense staat, is het echte slachtoffer van deze oorlog, of het nu gaat om weerloze vrouwen en kinderen die worden afgeslacht, vluchtelingen die verhongeren, of kanonnenvoer dat wordt ingelijfd in het ene of

het andere leger, of in de toenemende ellende die de gevolgen van de oorlog zal brengen voor de arbeiders in alle landen.

De kapitalistische klasse en haar burgerlijke productiewijze kunnen hun nationale verdeeldheid en concurrentie, die tot imperialistische oorlog leidt, niet overwinnen. Het kapitalistische systeem kan niet voorkomen dat het wegzakt in een grotere barbaarsheid.

Van haar kant kan de wereldarbeidersklasse er niet omheen haar strijd tegen de verslechtering van de lonen en de levensstandaard te ontwikkelen. De huidige oorlog, de grootste in Europa sinds 1945, vormt een waarschuwing voor toekomst van de kapitalistische wereld als de strijd van de arbeidersklasse niet leidt tot de omverwerping van de bourgeoisie en haar vervanging door de politieke macht van de arbeidersklasse, de dictatuur van het proletariaat.

De oorlogsdoelen en leugens van de verschillende imperialistische mogendheden

Het Russische imperialisme wil de enorme terugslag, die het in 1989 te verduren kreeg, ongedaan maken en weer een wereldmacht worden. De VS willen hun status als supermacht en wereldleider behouden. De Europese mogendheden vrezen de Russische expansie, maar ook de verpletterende overheersing van de VS. Oekraïne zoekt een bondgenootschap met de machtigste imperialistische mogendheid.

Laten we duidelijk zijn, de VS en de Westerse mogendheden beschikken over de meest overtuigende leugens en het grootste leugenmachine in de media om hun werkelijke doelstellingen in deze oorlog te rechtvaardigen - zij worden geacht te reageren op Russische agressie tegen kleine soevereine staten, de democratie te verdedigen tegen de autocratie van het Kremlin, de mensenrechten te verdedigen tegen de wreedheid van Poetin.

De sterkste imperialistische gangsters hebben gewoonlijk de beste oorlogspropaganda, verzinnen de grootste leugens, omdat zij hun vijanden kunnen provoceren en hen ertoe kunnen brengen om "als eerste te schieten". Maar denk eens aan het o zo vreedzame optreden van deze machten onlangs in het Midden-Oosten, in Syrië, Irak en Afghanistan; hoe de Amerikaanse luchtmacht onlangs de stad Mosul met de grond gelijk maakte, hoe coalitie-troepen de Iraakse bevolking ten gronde richtten onder het valse voorwendsel dat Saddam Hoessein massavernietigingswapens had. Herinnert u zich nog de Amerikaanse misdaden van deze democratieën tegen de burgerbevolking in de afgelopen eeuw, of het nu in de jaren 1960 in Vietnam was, in de jaren 1950 in Korea, tijdens de Tweede Wereldoorlog in Hiroshima, Dresden of Hamburg. De Russische wandaden tegen de Oekraïense bevolking komen in wezen uit hetzelfde imperialistische draaiboek.

Het kapitalisme heeft de mensheid in het tijdperk van permanente imperialistische oorlog gekatapulteerd. Het is een illusie het te vragen de oorlog

(wordt vervolgd op pagina 2)

• De Verenigde Staten, Rusland, de Europese unie, Oekraïne...	
Alle staten zijn verantwoordelijk voor de oorlog!	3
• Openbare bijeenkomsten van de IKS	
Wie kan de kapitalistische oorlog en barbarij stoppen?	4
• De Conferentie van Zimmerwald	
Een onontbeerlijke referentie voor de verdediging van het internationalisme	4
• Ideologische campagnes	
"Humanitaire" propaganda in dienst van de oorlog	5
Trotskisme, ronselaar van het imperialisme, rekruteerder van kanonnenvlees	5
• Economische crisis, inflatie, bezuinigingen, armoede	
Tov de oorlog en de crisis mag de arbeidersklasse geen enkel offer aanvaarden	6
Internationaal Pamflet: Kapitalisme is oorlog, oorlog aan het kapitalisme!	8

Alle staten zijn verantwo

De burgerlijke maatschappij, verrot tot op het bot, ziek van zichzelf, spuwt opnieuw haar vuile stortvloed van ijzer en vuur uit. Elke dag vertoont de Oekraïense slachtpartij haar stoet van massale bombardementen, hinderlagen, belegeringen en kolommen vluchtelingen die met miljoenen op de vlucht slaan voor het spervuur van de oorlogvoerende partijen.

Temidden van de stroom propaganda die door de regeringen van alle landen wordt uitgestort, springen twee leugens in het oog: de eerste presenteert Poetin als een ‘waaninnige alleenheerser’ die tot alles in staat is om de nieuwe tsaar van een heropgericht rijk te worden en de hand te leggen op de ‘rijksdommen’ van Oekraïne; de andere schrijft de hoofdverantwoordelijkheid voor het conflict toe aan de ‘genocide’ van de Russischtalige bevolkingsgroepen van de Donbass, die met gevaar voor eigen leven door de ‘heldhaftige’ Russische soldaten beschermd zou moeten worden. De bourgeoisie heeft er altijd alles aan gedaan om de werkelijke oorzaken van de oorlog te verbergen door ze in een ideologische sluier te hullen van ‘beschaving’, ‘democratie’, ‘mensenrechten’ en ‘internationaal recht’. Maar de echte oorzaak van oorlog is het kapitalisme!

Een volgende stap in de chaos

Sinds Poetin in 2000 aan de macht kwam, heeft Rusland grote inspanningen gedaan om een moderner leger op te bouwen en opnieuw invloed te verwerven in het Midden-Oosten, vooral in Syrië, maar ook in Afrika met het zenden van huurlingen naar Libië, Centraal-Afrika en Mali, waar het steeds meer chaos zaait. De laatste jaren heeft het ook niet geaarzeld om rechtstreekse offensieven te lanceren, zoals in 2008 in Georgië, en vervolgens door in 2014 de Krim en de Donbass te bezetten, in een poging om de achteruitgang van zijn invloedssfeer een halt toe te roepen, met het risico een grote instabiliteit aan de eigen grenzen te creëren. Na de terugtrekking van de VS uit Afghanistan meende Rusland te kunnen profiteren van de verzwakking van de VS en Oekraïne weer in zijn invloedssfeer terug te brengen, een gebied dat van essentieel belang is voor zijn positie in Europa en de wereld, vooral omdat Kiev dreigde toe te treden tot de NAVO.

Sinds de ineenstorting van het Oostblok is dit zeker niet de eerste keer dat er oorlog woedt op het Europese continent. De oorlogen op de Balkan in de jaren 1990 en het conflict in de Donbass in 2014 hebben het continent al ellende en verwoesting gebracht. Maar de oorlog in Oekraïne heeft nu al veel ernstiger gevolgen dan deze eerdere conflicten en illustreert hoe de chaos steeds dichterbij komt naar de belangrijkste kerngebieden van het kapitalisme opschuift.

Rusland, een van de grote militaire mogendheden, is rechtstreeks en op grote schaal betrokken bij de invasie van een land dat een strategische positie in Europa inneemt, aan de grenzen van de Europese Unie. Op het moment van schrijven heeft Rusland naar verluidt reeds 10.000 soldaten verloren en nog veel meer gewonden en deserteurs geteld. Hele steden zijn platgegooid door een regen van bommen. Het aantal burgerslachtoffers is waarschijnlijk aanzienlijk. En dit alles in nauwelijks een maand van oorlog [1]!

De regio ziet sindsdien een enorme concentratie van troepen en geavanceerd militair materieel, niet alleen in Oekraïne, met wapens, soldaten en huurlingen die van overal komen, maar ook in heel Oost-Europa met de inzet van duizenden NAVO-troepen en de mobilisatie van Poetin's enige bondgenoot, Wit-Rusland. Verscheidene Europese staten hebben eveneens besloten hun bewapeningsinspanningen aanzienlijk op te voeren, in de eerste plaats de Baltische Staten, maar ook Duitsland, dat onlangs een verdubbeling van de begroting heeft aangekondigd voor zijn ‘defensie’.

Rusland van zijn kant dreigt regelmatig iedereen met militaire represailles en zwaait schaamteloos met zijn kernwapenarsenaal. De Franse minister van

Defensie herinnerde Poetin er ook aan dat hij tegenover ‘nucleaire mogendheden’ stond, alvorens te kalmeren ten gunste van een meer ‘diplomatieke’ toon. Zonder zelfs maar te spreken over een nucleair conflict, moet gevreesd worden voor een groot industrieel ongeval. Heftige gevechten hebben reeds plaatsgevonden op de nucleaire sites van Tsjernobyl en Zaporizja, waar als gevolg van bombardementen (gelukkig administratieve) lokalen in brand zijn gevolgen.

Bovendien is er een grote migratiecrisis in Europa zelf. Miljoenen Oekraïners vluchten naar de buurlanden om te ontkomen aan de oorlog en de gedwongen rekrutering in Zelenski's leger. Maar gezien het gewicht van het populisme in Europa en de soms uitdrukkelijke wil van verschillende staten om migranten cynisch te gebruiken voor imperialistische doeleinden (zoals we onlangs hebben gezien aan de grens met Wit-Rusland of door de regelmatige dreigementen van Turkije aan het adres van de Europese Unie), zou deze massale uittocht op de lange termijn tot ernstige spanningen en instabiliteit kunnen leiden.

Kortom, de oorlog in Oekraïne houdt een groot risico in van internationale chaos, destabilisatie en vernietiging. Indien dit conflict niet zelf tot een nog dodelijker vuurzee leidt, dan vergroot het dergelijke gevaren niettemin aanzienlijk, met spanningen en risico's van ongecontroleerde ‘escalaties’ die tot onvoorstelbare gevolgen leiden.

Is Rusland alleen verantwoordelijk voor de oorlog?

Als de Russische bourgeoisie de vijandelikheden heeft geopend om haar smerige imperialistische belangen te verdedigen, dan is de propaganda waarin Oekraïne en de westerse landen worden voorgesteld als slachtoffers van een ‘waaninnige dictator’ niets anders dan een hypocriete maskerade. Maandenlang heeft de regering van de VS op provocerende wijze gewaarschuwd voor een dreigende Russische aanval, terwijl zij tegelijkertijd verkondigde dat zij geen voet op Oekraïens grondgebied zou zetten.

Sinds het uiteenvallen van de USSR is Rusland voortdurend bedreigd geweest aan zijn grenzen, zowel in Oost-Europa als in de Kaukasus en Centraal-Azië. De Verenigde Staten en de Europese mogendheden hebben de Russische invloedssfeer systematisch teruggedrongen door veel Oosterse landen op te nemen in de Europese Unie en de NAVO. Dit is ook de betekenis van de afzetting van de voormalige Georgische president Sjevardnadze in 2003 tijdens de ‘Rozenrevolutie’ die een pro-VS klik aan de macht bracht, en van de ‘Oranjerrevolutie’ in Oekraïne in 2004 en alle daaruit voortvloeiende conflicten tussen verschillende facties van de plaatselijke bourgeoisie. De actieve steun van de Westerse mogendheden aan de pro-Europese oppositie in Wit-Rusland, de oorlog in Nagorno-Karabach onder druk van Turkije (een NAVO-lid) en de onderlinge afrekeningen op het hoogste niveau van de Kazachse staat hebben het gevoel van urgentie binnen de Russische bourgeoisie alleen maar verscherpt.

Voor zowel het tsaristische als het ‘Sovjet’-Rusland is Oekraïne altijd een centrale factor geweest voor zijn buitenlands politiek. Oekraïne is voor Moskou immers de enige en laatste rechtstreekse toegangsweg tot de Middellandse Zee. Met de annexatie van de Krim in 2014 werd reeds gehoor gegeven aan deze noodzaak van het Russische imperialisme dat rechtstreeks bedreigd werd door de omsingeling door veelal pro-Amerikaanse regimes. De verklaarde wens van de Verenigde Staten om Kiev aan het Westen te binden wordt door Poetin en zijn klik dan ook als een ware provocatie ervaren. In die zin is het offensief van het Russische leger, ook al lijkt het van meet af aan volstrekt irrationeel en gedoemd te mislukken, voor Moskou een wanhopige ‘machtsgreep’, bedoeld om zijn positie als wereldmacht te handhaven.

De Amerikaanse bourgeoisie, hoewel verdeeld over de kwestie, was volko-

men helder over de situatie in Rusland en liet niet na Poetin tot het uiterste te drijven door het aantal provocaties op te voeren. Toen Biden uitdrukkelijk verzekerde dat hij niet rechtstreeks zou ingrijpen in Oekraïne, liet hij opzettelijk een vacuüm open, waarvan Rusland onmiddellijk gebruik maakte in de hoop zijn neergang op het internationale toneel te beteugelen. Het is niet de eerste keer dat de Verenigde Staten koelbloedig machiavellisme gebruiken om hun doel te bereiken: reeds in 1990 had Bush senior Saddam Hoessein in de val gelokt door te doen alsof hij niet wilde ingrijpen om Koeweit te verdedigen. We weten wat er daarna gebeurde...

Het is nog te vroeg om de duur en de omvang van de reeds aanzienlijke verwoestingen in Oekraïne te voorspellen, maar sinds de jaren 1990 hebben we de bloedbaden in Srebrenica, Grozny, Sarajevo, Fallujah en Aleppo gezien. Wie een oorlog begint, is vaak gedoemd daarin te verzanden. In de jaren 1980 betaalde Rusland een hoge prijs voor de invasie van Afghanistan, die leidde tot de implosie van de USSR. De Verenigde Staten hebben hun eigen fiasco's gehad, waardoor zij zowel militair als economisch verzwakt zijn. Al deze avonturen eindigden, ondanks schijnbare aanvankelijke overwinningen, in grote tegenslagen en verzwakten de strijdende partijen aanzienlijk. Indien het zich niet zou terugtrekken na een vernederende nederlaag zal het Rusland van Poetin er niet aan ontkomen om vast te lopen, zelfs als het erin zou slagen de grote Oekraïense steden in te nemen.

Alle landen en alle oorlogen zijn imperialistisch

“Een nieuw imperialisme bedreigt de wereldvrede”[2], *“Oekraïners vechten al honderden jaren tegen het Russische imperialisme”*... [3].

“Het Russische imperialisme.” De bourgeoisie heeft alleen deze woorden in de mond, alsof Rusland de kwintessens van het imperialisme zou zijn tegenover het ‘weerloze Oekraïne’. In werkelijkheid zijn, sinds het kapitalisme zijn periode van verval is ingegaan, oorlog en militarisme fundamentele kenmerken van dit systeem geworden. Alle staten, groot of klein, zijn imperialistisch; alle oorlogen, of zij nu beweren ‘humanitair’, ‘bevrijdend’ of ‘democratisch’ te zijn, zijn imperialistische oorlogen. Dit werd reeds door de revolutionairen vastgesteld tijdens de Eerste Wereldoorlog: aan het begin van de 20e eeuw was de wereldmarkt door de grote kapitalistische naties volledig in exclusieve domeinen opgedeeld. Geconfronteerd met de toegenomen concurrentie en de onmogelijkheid om zich uit de wurg-greep van de tegenspraken van het kapitalisme los te maken door nieuwe koloniale of commerciële veroveringen, bouwden de staten gigantische wapenarsenalen op en onderwierpen ze het hele economische en sociale leven aan de noden van de oorlog. In deze context brak in augustus 1914 de Wereldoorlog uit, een slachting die in de geschiedenis van de mensheid ongeëvenaard was, een oogverblindende uitdrukking was van een nieuw *“tijdperk van oorlogen*

en revoluties”.

Tegenover een felle concurrentie en de alomtegenwoordigheid van oorlog hebben zich in elk volk, groot of klein, twee verschijnselen ontwikkeld die de belangrijkste kenmerken vormen van de periode van het verval: staatskapitalisme en imperialistische blokken. *“Het staatskapitalisme (...) komt overeen met de noodzaak voor elk land een maximum aan discipline van de verschillende sectoren van de maatschappij te garanderen, om botsingen tussen zowel de klassen als tussen de verschillende rivaliserende fracties binnen de heersende klasse zoveel mogelijk te reduceren, en vooral om het gehele economische potentieel te controleren en te mobiliseren en controleren. Op dezelfde wijze komt de vorming van imperialistische blokken overeen met de noodzaak om eenzelfde discipline aan de verschillende nationale bourgeoisieën op te leggen: om hun onderlinge tegenstellingen te beperken en hen te bundelen voor confrontatie tussen beide militaire kampen”*[4]. De kapitalistische wereld was dus gedurende de gehele 20e eeuw verdeeld in rivaliserende blokken: Geallieerden tegen Asmogendheden, Westblok tegen Oostblok.

Maar met de ineenstorting van de USSR aan het eind van de jaren tachtig brak de laatste fase van het verval van het kapitalisme aan: de periode van zijn algemene ontbinding [5], die gekenmerkt werd door de verdwijning, gedurende meer dan 30 jaar, van de imperialistische blokken. De degradatie van de Russische ‘gendarme’ en de, de

(vervolg van pagina 1)

GEZAMENLIJKE VERKLARING VAN DE GROEPEN VAN DE INTERNATIONALE KOMMUNISTISCHE LINKERZIJDE OVER DE OORLOG IN OEKRAÏNE

te ‘stoppen’. In het oorlogszuchtige kapitalisme kan ‘vrede’ slechts een intermezzo zijn.

Hoe dieper het wegzakt in een onoplosbare crisis, hoe groter de militaire vernietiging zal zijn die het kapitalisme teweegbrengt, samen met de toenemende rampen zoals vervuiling en epidemieën. Het kapitalisme is verrot en rijp voor revolutionaire verandering.

De arbeidersklasse is een slapende reus

Het kapitalistische systeem, dat steeds meer een systeem van oorlog en al zijn verschrikkingen wordt, ondervindt momenteel geen noemenswaardige klasseverzet tegen zijn heerschappij, zodat het proletariaat lijdt onder de steeds erger wordende uitbuiting van zijn arbeidskracht en de ultieme offers die het imperialisme van hem vraagt op het slagveld.

Achter de ontwikkeling van de verdediging van haar klassenbelangen en haar klassenbewustzijn, gestimuleerd door de onmisbare rol van de revolutionaire voorhoede, gaat een nog groter potentieel van de arbeidersklasse schuil, namelijk het vermogen zich als klasse te verenigen om het politieke apparaat van de bourgeoisie volledig omver te werpen, zoals zij in 1917 in Rusland heeft gedaan en destijds in Duitsland en elders dreigde te doen. Dat wil zeggen, het omverwerpen van het systeem dat tot oorlog leidt. De Oktoberrevolutie, en de opstanden die deze in de andere imperialistische mogendheden teweegbracht, zijn inderdaad een lichtend voorbeeld, niet alleen van verzet tegen de oorlog, maar ook van een aanval op de macht van de bourgeoisie.

Vandaag zijn we nog ver verwijderd van een dergelijke revolutionaire periode. Ook zijn de omstandigheden van de strijd van het proletariaat anders dan ten tijde van de eerste imperialistische

slachting. Wat echter hetzelfde blijft ten overstaan van de imperialistische oorlog zijn de grondbeginselen van het proletarisch internationalisme en de plicht van revolutionaire organisaties om deze beginselen met hand en tand binnen het proletariaat te verdedigen, zo nodig tegen de stroom in.

De politieke traditie die heeft gestreden en blijft strijden voor internationalisme tegen imperialistische oorlog

De dorpen Zimmerwald en Kienthal in Zwitserland werden beroemd als plaatsen waar socialistenvan beide kampen tijdens de Eerste Wereldoorlog bijeenkwamen om een internationale strijd te beginnen om een einde te maken aan de slachtpartijen en om de patriottistische leiders van de sociaal-democratische partijen aan de kaak te stellen. Op deze bijeenkomsten brachten de Bolsjewieken, gesteund door de linkerzijdes uit Bremen en Nederland, de essentiële beginselen van het internationalisme tegen de imperialistische oorlog naar voren, die vandaag de dag nog steeds gelden:

Geen steun aan een van beide imperialistische kampen, de verwerping van alle pacifistische illusies, en de erkenning dat alleen de arbeidersklasse en haar revolutionaire strijd een einde kunnen maken aan het systeem dat gebaseerd is op de uitbuiting van de arbeidskracht en permanent imperialistische oorlogen voortbrengt.

In de jaren 1930 en 1940 hield alleen de politieke stroming die nu de Kommunistische Linkerzijde wordt genoemd vast aan de internationalistische beginselen die de Bolsjewieken tijdens de Eerste Wereldoorlog hadden ontwikkeld. De Italiaanse Linkerzijde en de Nederlandse Linkerzijde verzetten zich actief tegen beide kampen in de Tweede Imperialistische Wereldoorlog

en verwerpen de fascistische en anti-fascistische rechtvaardigingen voor de massamoord. Daarmee weigerden zij elke steun aan het imperialisme van stalinistisch Rusland in dat conflict.

Vandaag, tegen de achtergrond van de versnelling van het imperialistische conflict in Europa, blijven de politieke organisaties die zijn gegrondvest op de erfenis van de Kommunistische Linkerzijde, het vaandel van een consequent proletarisch internationalisme hooghouden en vormen zij een referentiepunt voor degenen die de beginselen van de arbeidersklasse verdedigen.

Daarom hebben de organisaties en groepen van de Kommunistische Linkerzijde, die vandaag gering in aantal en weinig bekend zijn, besloten deze gemeenschappelijke verklaring uit te geven en de internationalistische beginselen die tegen de barbaarsheid van de twee wereldoorlogen werden gesmeed, zo breed mogelijk te verspreiden.

Geen steun voor welke partij dan ook in het imperialistische bloedbad in Oekraïne.

Geen illusies in het pacifisme: kapitalisme kan alleen leven door eindeloze oorlogen.

Alleen de arbeidersklasse kan een einde maken aan de imperialistische oorlog door haar klassenstrijd tegen uitbuiting die leidt tot de omverwerping van het kapitalistische systeem. Arbeiders van de wereld, verenigt u!

Internationale Kommunistische Stroming
(nl.internationalism.org)

Istituto Onorato Damen
(www.istitutoonoratodamen.it)

Internationalist Voice
(www.internationalistvoice.org)

Internationalistisch Communistisch
Perspectief (Zuid-Korea)

(<http://kommunistleft.jinbo.net/xen>)
staat achter de verklaring.

6 april 2022

DE EUROPESE UNIE, OEKRAÏNE...

oordelĳk voor de oorlog!

facto, ontwrichting van het Amerikaanse blok, opende de weg voor een hele reeks plaatselijke rivaliteiten en conflicten die door de ijzeren discipline van de blokken tot dan toe in de kiem waren gesmoord. Deze tendens naar ieder voor zich en toenemende chaos is sindsdien volledig bevestigd.

Vanaf 1990 probeerde de enige Amerikaanse ‘supermacht’ een minimum aan orde in de wereld te brengen en het onvermĳdelijke verval van zijn eigen leiderschap een halt toe te roepen... door zijn toevlucht te nemen tot oorlog. Aangezien de wereld niet langer verdeeld was in twee gedisciplineerde imperialistische kampen, achtte een land als Irak het mogelijk een voormalige bondgenoot van hetzelfde blok, Koeweit, over te nemen. De Verenigde Staten lanceerden, aan het hoofd van een coalitie van 35 landen, een moorddadig offensief om iedere toekomstige verleiding te ontmoedigen om het optreden van Saddam Hoessein na te doen.

Maar de operatie kon geen einde maken aan het imperialistische *ieder voor zich*, een typische manifestatie van het proces van maatschappelijke ontbinding. In de Balkanoorlogen was de ergste rivaliteit tussen de mogendheden van het voormalige westerse blok, met name Frankrijk, het Verenigd Koninkrijk en Duitsland, al te zien. Naast de dodelijke Amerikaanse en Russische interventies, voerden zij al bijna oorlog tegen elkaar via de verschillende oorlogsvoerende partijen in het voormalige Joegoslavië. De terroristische aanslag van 11 september 2001 betekende een nieuwe belangrijke stap in de richting van chaos, die het hart van het wereldkapitalisme trof. Verre van de linkse theorieën over de vermeende Amerikaanse oliehoonger, die door de rampzalige kosten van de oorlog onzinnig bleken, maakte deze context in feite dat de Verenigde Staten de invasies van Afghanistan in 2001 en opnieuw van Irak in 2003 moesten lanceren, in naam van ‘de oorlog tegen het terrorisme’.

In de tweede Golfoorlog stelden Duitsland, Frankrijk en Rusland zich niet langer tevreden met een positie achter *Uncle Sam*, maar weigerden ook hun soldaten in te zetten. Bovenal heeft elk van deze operaties slechts een zodanige chaos en instabiliteit teweeggebracht dat de Verenigde Staten uiteindelijk vastliepen, zodat zij twintig jaar later op vernederende wijze Afghanistan moesten verlaten. Ze lieten een puinhoop achter in de handen van de Taliban die

zij waren komen bestrijden, net zoals zij reeds Irak hadden moeten verlaten, dat in de greep was van een immense anarchie die de gehele regio destabiliseerde, met name het buurland Syrië. Om hun positie als leidende macht in de wereld te verdedigen, zijn de Verenigde Staten dus de voornaamste verspreider van chaos geworden in de periode van verval.

De VS creëren chaos aan de poort van een van de belangrijkste centra van het wereldkapitalisme

Vandaag de dag hebben de VS ontegenzeggelijk imperialistische punten gescoord, zonder zelfs maar rechtstreeks te hoeven ingrijpen. Rusland, een oude tegenstander, is verwickeld in een oorlog die het niet kan winnen en die, wat de uitkomst ook zal zijn, zal leiden tot een grote militaire en economische verzwakking. De Europese Unie en de Verenigde Staten hebben reeds kleur bekend: volgens het hoofd van de Europese diplomatie gaat het erom “*de Russische economie te verwoesten*”... en pech voor het proletariaat in Rusland, dat zal opdraaien voor al deze vergeldingsmaatregelen, alsmede voor het Oekraïense proletariaat dat het eerste slachtoffer en gĳzelaar is van de ontketening van oorlogszuchtige barbaarsheid!

De Amerikanen hebben ook de NAVO weer onder hun controle gebracht, waarvan de Franse president verklaarde dat deze ‘hersendood’ was, waardoor hun aanwezigheid in het oosten aanzienlijk is versterkt en de belangrijkste Europese mogendheden (Duitsland, Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk) gedwongen zijn meer van de economische last van het militarisme op zich te nemen voor de verdediging van de Europese oostgrenzen, een politiek die de Verenigde Staten al verscheidene jaren proberen door te voeren, met name onder het presidentschap van Trump en voortgezet door Biden, om hun kracht te concentreren tegen hun belangrijkste vijand: China.

Voor de Europeanen betekent de situatie een diplomatieke nederlaag van de eerste orde en een aanzienlijk verlies van invloed. Het door de VS aangewakkerde conflict was zo niet bedoeld door Frankrijk en Duitsland, die wegens hun afhankelijkheid van Russisch gas en de markt die het vertegenwoordigt voor hun eigen goederen, niets te winnen hebben bij het conflict. Integendeel, Europa zal te lijden hebben onder een verdere versnelling van de economische crisis onder invloed

van de oorlog en de opgelegde sancties. De Europeanen moesten zich dus achter het Amerikaanse schild opstellen, terwijl de diplomatieke verzwakking, veroorzaakt door de lichtzinnigheid van

Trump, hen hoop had gegeven op een sterke terugkeer van het oude continent op het internationale toneel.

Vormt het feit dat de grote Europese mogendhedengedwongen zijn zich achter de VS te scharen, het begin van een nieuw imperialistisch blok? De periode van ontbinding sluit op zich de vorming van nieuwe blokken niet uit, hoewel het gewicht van ieder voor zich deze mogelijkheid aanzienlijk belemmert. Niettemin wordt in deze situatie de irrationele wil van elke staat om zijn eigen imperialistische belangen te verdedigen in hoge mate versterkt. Duitsland heeft de uitvoering van de sancties enigszins vertraagd en blijft op eieren lopen om te voorkomen dat de Russische gas-export, waarvan het sterk afhankelijk is, wordt gesanctioneerd. Anderzijds heeft Duitsland, samen met Frankrijk, voortdurend ingegrepen om Rusland een diplomatieke uitweg te bieden, die Washington uiteraard probeert te vertragen. Zelfs Turkije en Israël proberen hun ‘goede diensten’ aan te bieden als tussenpersonen. Op termijn zouden de grote Europese mogendheden zich met hun verhoogde militaire uitgaven zelfs kunnen proberen te bevrijden van de Amerikaanse voorgdij, een ambitie die Macron regelmatig verdedigt met zijn project ‘Europese defensie’. Hoewel de Verenigde Staten op korte termijn ontegenzeggelijk punten hebben gescoord, probeert elk land ook zijn eigen kaart te spelen, waardoor de vorming van een blok des te gemakkelijker in gevaar

komt, omdat China van zijn kant geen enkele grote mogendheid achter zich kan verenigen en zich zelfs vertraagd en verzwakt ziet in de verdediging van zijn eigen doelstellingen.

China, het uiteindelijke doel van de VS-strategie

De Amerikaanse bourgeoisie richtte zich met deze manoeuvre echter niet alleen en in de eerste plaats tegen Rusland. De confrontatie tussen de VS en China bepaalt vandaag de imperialistische verhoudingen in de wereld. Door een situatie van chaos in Oekraïne te creëren, wilde Washington vooral de opmars van China naar Europa belemmeren, door voor onbepaalde tijd de ‘zijderoutes’ te blokkeren die door de landen van Oost-Europa hadden moeten lopen. Na China’s zeeroutes in de Indo-Pacifische regio te hebben bedreigd met, onder andere, de oprichting van de AUKUS-alliantie in 2021[6], heeft Biden zojuist een enorme kloof gecreëerd in Europa, waardoor China zijn goederen niet over land kan vervoeren.

De Verenigde Staten zijn er ook in geslaagd aan te tonen dat China niet in staat is de rol van betrouwbare partner op het internationale toneel te spelen, aangezien het geen andere keuze heeft dan Rusland zeer zwakke steun te verlenen. In die zin maakt het Amerikaanse offensief dat wij thans meemaken deel uit van de bredere strategie om China in toom te houden.

Sinds de oorlogen in het voormalige Joegoslavië, Afghanistan en het Midden-Oosten zijn de Verenigde Staten, zoals we hebben gezien, de belangrijkste factor van chaos in de wereld geworden. Tot nu toe heeft deze tendens zich vooral in de

perifere landen van het kapitalisme voorgedaan, hoewel ook de centrale landen er de gevolgen van hebben ondervonden (terrorisme, vluchtelingencrises, enz.). Maar vandaag creëert de leidende macht van de wereld chaos aan de poorten van een van de belangrijkste centra van het kapitalisme. Deze criminele strategie wordt geleid door de ‘Democraat’ en ‘gematigde’ Joe Biden. Zijn voorganger, Donald Trump, had een welverdiende reputatie als heethoofd, maar het is nu duidelijk dat om China te neutraliseren, alleen de strategie verschilt: Trump wilde met Rusland over akkoorden onderhandelen, Biden en de meerderheid van de Amerikaanse bourgeoisie willen het land laten leegbloeden. Poetin en zijn klik moordenaars zijn geen haar beter, net als Zelenski die er niet voor terugdeinst een hele bevolking te gĳzelen en op te offeren als kanonnenvoer in naam van de verdediging van het vaderland. En wat te zeggen van de hypocriete Europese democratieën die krokodillentranen huilen om de slachtoffers van de oorlog, maar tegelijkertijd fenomenale hoeveelheden militair materieel leveren?

Links of rechts, democratisch of dictatoriaal, alle landen, alle bourgeoisie leiden ons in volle vaart naar chaos en barbarij! Meer dan ooit is het enige alternatief voor de mensheid: socialisme of barbarij!

EG / 21.03.2022

[1] Ter vergelijking: tijdens de 9 jaar durende verschrikkelijke oorlog in Afghanistan verloor de USSR 25.000 soldaten.

[2] “Contre l’impérialisme russe, pour un sursaut internationaliste”, *Mediapart* (2 maart 2022). Dit artikel met zijn suggestieve titel grenst aan de klucht, vooral van de kant van zijn auteur, Eddy Plenel, een gepatenteerde oorlogszuchtige en groot verdediger van het Franse imperialisme.

[3] “To understand the Ukraine-Russia conflict, look to colonialism”, *The Washington Post* (24 februari 2022).

[4] “Oriëntatietekst: Militarisme en ontbinding” (1er trimester 1991).

[5] “Stellingen: De ontbinding als hoogste stadium van het verval van het kapitalisme” (4e trimester 2001).

[6] “Alliance militaire AUKUS : L’exacerbation chaotique des rivalités impérialistes”, *Révolution internationale* nr. 491 (november-december 2021).

DE IMPERIALISTISCHE OORLOG DOOR DE KLASSESTRIJD BEANTWOORDEN!

campagne is hij erin geslaagd de bevolking, soms met geweld, te bewapenen en een hele schare huurlingen en schutters aan te werven die tot de rang van ‘helden van de natie’ zijn verheven. Zelenski toert nu langs de westerse hoofdsteden, spreekt alle parlementen toe om te bedelen om meer wapens en munitie. Wat het ‘heldhaftige Oekraïense verzet’ betreft, dit doet wat alle legers ter wereld doen: het schiet, slacht af, plundert en aarzelt niet om gevangenen te slaan of zelfs te executeren!

Alle democratische machten doen alsof ze verontwaardigd zijn over de ‘oorlogsmisdaden’ van het Russische leger. Wat een hypocrisie! Door de geschiedenis heen hebben ze in alle uithoeken van de wereld lijken en ruïnes opgestapeld. Terwijl ze huilen om het lot van de bevolking, die door de ‘Russische schurk’ ten offer is gevallen, leveren de Westerse mogendheden astronomische hoeveelheden oorlogswapens, verzorgen ze trainingen en alle noodzakelijke inlichtingen voor de aanvallen en bombardementen van het Oekraïense leger, waaronder het neonazistische Azov-regiment!

Bovenal heeft de Amerikaanse bourgeoisie, door haar provocaties op te voeren, al het mogelijke gedaan om Moskou in een oorlog te duwen die

bij voorbaat verloren is. Voor de VS gaat het er vooral om Rusland te laten leegbloeden en de vrije hand te hebben om de hegemoniale aanspraken van China, het voornaamste doelwit van de VS-macht, te breken. Deze oorlog stelt de Verenigde Staten ook in staat het grote Chinese imperialistische project van de ‘Zijderoutes’ in te dammen en te dwarsbomen. Om haar doelstellingen te bereiken heeft de ‘grote Amerikaanse democratie’ niet gearzeld om een totaal irrationeel en barbaars militair avontuur aan te moedigen, waardoor de destabilisering van de wereld en de chaos in de nabijheid van West-Europa toenemen.

Het proletariaat moet dus niet kiezen voor de ene kant tegen de andere! Zij heeft geen vaderland te verdedigen en moet het nationalisme en de chauvinistische hysterie van de bourgeoisie overal bestrijden! Zij moet met haar eigen wapens en haar eigen middelen tegen de oorlog vechten!

Om tegen oorlog te vechten, moeten we het kapitalisme bestrijden

Vandaag heeft het proletariaat in Oekraïne, verpletterd door meer dan 60 jaar stalinisme, een grote nederlaag geleden en heeft het zich laten bedwel-

men door de sirenen van het nationalisme. In Rusland heeft het proletariaat zich weliswaar wat terughoudender getoond, maar zijn onvermogen om de oorlogszuchtige impulsen van zijn bourgeoisie in te tomen verklaart waarom de heersende klik 200.000 soldaten naar het front heeft kunnen sturen zonder te moeten vrezen voor een of andere arbeidersreactie.

In de belangrijkste kapitalistische landen, in West-Europa en in de VS, heeft het proletariaat vandaag noch de kracht, noch de politieke capaciteit om zich rechtstreeks tegen dit conflict te verzetten door middel van zijn internationale solidariteit en strijd tegen de bourgeoisie in alle landen. Zij is vooralsnog niet in staat te verbroederen en een massale strijd aan te gaan om de massamoord te stoppen.

Maar ook al dreigen de gevaren van propaganda en demonstraties van allerlei aard het in de impasse van de verdediging van het pro-Oekraïense nationalisme of in het valse alternatief van het pacisme te leiden, toch blijft het oude proletariaat van de westerse landen, met zijn ervaring van klassenstrijd en de slinkse streken van de bourgeoisie, het belangrijkste tegengif voor het vernietigende raderwerk en de dodelijke

spiraal van het kapitalistische systeem. De westerse bourgeoisie heeft zich ervoor behoed om niet rechtstreeks in te grijpen in Oekraïne, omdat zij weet dat de arbeidersklasse niet zal instemmen met de dagelijkse opoffering van duizenden soldaten, die worden ingezet in oorlogszuchtige botsingen.

Hoewel ontredderd en nog steeds verzwakt door deze oorlog, behoudt de arbeidersklasse van de westerse landen haar potentieel en haar vermogen om haar strijd te ontwikkelen op het terrein van het verzet tegen de nieuwe offers die de sancties tegen de Russische economie en de kolossale verhoging van de militaire uitgaven met zich meebrengen: de almaar stijgende inflatie, de stijging van de meeste producten van het dagelijks leven die zij teweegbrengt en de versnelling van de aanvallen op haar leef- en uitbuitingsomstandigheden.

Nu kunnen en moeten de proletariërs zich verzetten tegen alle offers die de bourgeoisie eist. Het is door zijn strijd dat het proletariaat in staat zal zijn een krachtsverhouding met de heersende klasse te scheppen om haar moorddadige arm tegen te houden! Want de arbeidersklasse, schepper van alle rijkdom, is uiteindelijk de enige kracht in de maatschappij die in staat is een einde te

maken aan de oorlog door de weg van de omverwerping van het kapitalisme in te slaan.

Dat is trouwens wat de geschiedenis ons heeft laten zien toen het proletariaat in 1917 in Rusland en het jaar daarop in Duitsland in opstand kwam en met een reusachtige revolutionaire ervaring een eind aan de oorlog maakte! Terwijl de wereldoorlog voortwoedde, waren revolutionairen op koers gebleven door onverzettelijk het elementaire principe van proletarisch internationalisme te verdedigen. Nu is het de taak van de revolutionairen om de ervaring van de arbeidersbeweging door te geven. Geconfronteerd met de oorlog is het hun eerste verantwoordelijkheid om met één stem te spreken om stevig met de vlag van het internationalisme te zwaaien, de enige die de bourgeoisie weer kan doen beven!

IKS / 04.04.2022

[] In China maakt de pandemie een sterke comeback (lock-down in Shanghai, in het bijzonder). Bovendien is zij in de rest van de wereld nog lang niet onder controle.

[?] Van Hitler tot Assad, via Hoessein, Milosevic, Kadhafi of Kim Jong-un... de vijand lijkt verrassend genoeg altijd aan ernstige psychologische stoornissen.

(vervolg van pagina 1)

OPENBARE BIJEENKOMSTEN VAN DE IKS

Wie kan de kapitalistische oorlog en barbarij stoppen?

Op dit moment beleven we de meest intensieve oorlogspropaganda sinds de Tweede Wereldoorlog - niet alleen in Rusland en Oekraïne, maar over de hele wereld. Het is daarom van essentieel belang dat allen, die op het wapengekletter willen reageren met de boodschap van proletarisch internationalisme, elke gelegenheid aangrijpen om samen te komen voor discussie en verheldering, voor wederzijdse solidariteit en steun, en voor het bepalen van serieuze revolutionaire activiteit tegen de oorlogsdrang van de bourgeoisie. Daarom heeft de IKS een reeks online en fysieke openbare bijeenkomsten gehouden in een aantal verschillende talen - Engels, Frans, Spaans, Nederlands, Italiaans, Duits, Portugees en Turks, met het vooruitzicht om in de nabije toekomst nog meer bijeenkomsten te houden.

In het bestek van dit korte artikel kunnen wij geen samenvatting geven van alle discussies die hebben plaatsgevonden tijdens deze bijeenkomsten, die werden gekenmerkt door een serieuze en kameradschappelijke sfeer, door een echte wil om te begrijpen wat er aan de hand is. In plaats daarvan willen wij ons concentreren op enkele van de belangrijkste vragen en thema's die naar voren zijn gekomen. Wij zullen op onze website ook bijdragen publiceren van sympathisanten die hun eigen visie geven op de discussies en de dynamiek ervan [1].

Het internationalistische kompas

Het eerste en waarschijnlijk belangrijkste thema van de bijeenkomsten was de brede consensus dat de grondbeginselen van het internationalisme - geen steun aan een van beide imperialistische kampen, verwerping van alle pacifistische illusies, bevestiging van de internationale klassenstrijd als de enige kracht die tegen oorlog werkelijk kan tegengaan - onverminderd van kracht blijven, ondanks de enorme ideologische druk, vooral in de westerse landen, om het 'kleine, dappere Oekraïne' te verdedigen tegen de Russische beer. Sommigen zullen hierop misschien antwoorden dat dit niet meer dan banale veralgemeningen zijn, maar ze mogen geenszins als vanzelfsprekend worden beschouwd, en ze zijn zeker niet gemakkelijk aan te brengen in het huidige klimaat, waarin er maar heel weinig tekenen zijn van enig klassenverzet tegen de oorlog.

Internationalisten moeten erkennen dat zij voorlopig tegen de stroom in zwemmen. In die zin bevinden zij zich in een situatie die vergelijkbaar is met die van de revolutionairen die in 1914 de taak hadden om vast te houden aan hun principes tegenover de oorlogshysterie, waarmee de eerste dagen en maanden van de oorlog gepaard gingen. Maar we kunnen ook inspiratie putten uit het feit dat de uiteindelijke reactie van de arbeidersklasse tegen de oorlog de algemene leuzen van de internationalisten zou veranderen in een leidraad voor actie gericht op de omverwerping van de kapitalistische wereldorde.

Een tweede kernpunt van de discussie - en een die minder breed werd gedeeld - was de noodzaak om de ernst van de huidige oorlog te begrijpen die, na de coronapandemie, opnieuw bewijst dat het kapitalisme in zijn tijdperk van ontbinding een toenemende bedreiging vormt voor het voortbestaan van de mensheid. Ook al legt de oorlog in Oekraïne niet de basis voor de vorming van nieuwe imperialistische blokken die de mensheid in een Derde - en ongetwijfeld laatste - Wereldoorlog zal storten, toch geeft hij uitdrukking aan de intensivering en uitbreiding van de militaire barbaarsheid. In combinatie met de vernietiging van de natuur, en andere uitingen van een systeem in doodsnood, zou dit uiteindelijk hetzelfde resultaat hebben als een wereldoorlog. Naar onze mening markeert de huidige oorlog een belangrijke stap in de versnelling van de ontbinding van het kapitalisme, een proces dat het proletariaat dreigt te overweldigen voordat het in staat is zijn krachten te verzamelen voor een bewuste strijd tegen het kapitaal.

De noodzaak aan een samenhangende analyse

Wij zullen hier niet uitweiden over waarom wij het argument verwerpen dat wij getuige zouden zijn van de heropbouw van stabiele militaire blokken. Wij willen alleen maar zeggen dat ondanks de reële tendensen naar een 'bipolarisatie' van de imperialistische tegenstellingen, wij van mening zijn dat deze worden overschaduwd door de tegengestelde tendens waarin elke imperialistische macht haar eigen specifieke belangen verdedigt en zich tegen ondergeschiktheid aan een bepaalde wereldmacht verzet. Maar deze laatste tendens komt overeen met een toenemend gebrek aan controle door de heersende klasse, een steeds irrationeler en onvoorspelbaarder afglijden naar chaos, dat in vele opzichten leidt tot een situatie die gevaarlijker is dan die waarin de wereld werd gedomineerd door rivaliserende imperialistische blokken, d.w.z. de zogenaamde 'Koude Oorlog'.

Een aantal aanwezige kameraden stelde vragen bij deze analyse; en sommigen, bijvoorbeeld leden van de *Communist Workers Organisation* (CWO) op de Engelstalige bijeenkomsten, waren duidelijk gekant tegen onze conceptualisering van de ontbinding van het systeem. Maar er kan weinig twijfel over bestaan dat een centraal onderdeel van een consequent internationalistisch standpunt het vermogen is om een samenhangende analyse van de situatie te ontwikkelen, anders bestaat het gevaar dat men gedesoriënteerd raakt door de snelheid en onvoorspelbaarheid van de onmiddellijke gebeurtenissen. En in tegenstelling tot de interpretatie van de oorlog door de kameraden van *Cahiers du Marxisme Vivant* op een van de bijeenkomsten in Frankrijk, denken wij niet dat eenvoudige economische verklaringen, de jacht naar winst op korte termijn, de werkelijke oorsprong en dynamiek van het imperialistische conflict kunnen verklaren in een historisch tijdperk waarin economische motieven steeds meer worden gedomineerd door militaire en strategische noden. De verwoestende kosten van deze oorlog zullen extra bewijs leveren voor deze bevestiging.

Even belangrijk als inzicht in de oorsprong en richting van het imperialistische conflict is het maken van een nuchtere analyse van de situatie van de arbeidersklasse in de wereld en de vooruitzichten voor de klassenstrijd. Hoewel men het er in algemeen over eens was dat de oorlogscampagne ernstige klappen toebrengt aan het bewustzijn van een arbeidersklasse, die toch al te lijden had onder een diep verlies aan zelfvertrouwen en zelfbewustzijn, neigden sommige deelnemers aan de bijeenkomst naar de opvatting dat de arbeidersklasse niet langer een obstakel vormt voor oorlog. Ons antwoord was dat de arbeidersklasse niet als een homogene massa kan worden behandeld. Het is duidelijk dat de arbeidersklasse in Oekraïne, die in feite is opgeslokt door de mobilisatie voor de 'verdediging van de natie', een echte nederlaag heeft geleden. Maar in Rusland is het anders waar, ondanks de brute onderdrukking van elke afwijkende mening, duidelijk wijdverbreide oppositie tegen de oorlog is, en in het Russische leger, waar tekenen zijn van demoralisatie en zelfs van rebellie.

Maar het belangrijkste is dat men er niet vanuit kan gaan dat het proletariaat in de centrale westerse landen zich op economisch of militair vlak opoffert, en de heersende klasse is al lang niet meer in staat om voor haar militaire avonturen iets anders in te zetten dan beroepsmilitairen. In de nasleep van de massale stakingen in Polen in 1980 ontwikkelde de IKS haar kritiek op Lenin's theorie dat de keten van het wereldkapitalisme zou breken in zijn 'zwakste schakel' - in de minder ontwikkelde landen naar het voorbeeld van Rusland in 1917. In plaats daarvan benadrukten wij dat de meer politiek ontwikkelde arbeidersklasse van West-Europa de sleutel vormt tot de veralgemening van de klassenstrijd. In een toekomstig artikel zullen we

uitleggen waarom we denken dat deze opvatting nog steeds geldig is, ondanks de veranderingen in de samenstelling van het wereldproletariaat die zich daarna hebben voorgedaan [2].

Wat moet er gedaan worden?

De deelnemers aan de bijeenkomst deelden een terechte bezorgdheid over de specifieke verantwoordelijkheid van revolutionairen tegenover deze oorlog. Op de Franse en Spaanse openbare bijeenkomsten was dit het voornaamste punt van discussie, maar naar onze mening neigden een aantal kameraden naar een activistische benadering, waarbij zij de mogelijkheid van de situatie overschatten en dat onze internationalistische leuzen een onmiddellijk effect op de loop der gebeurtenissen zullen hebben. Om het voorbeeld te nemen van de oproep tot verbodering tussen proletariërs in uniform: hoewel dit als algemeen perspectief volkomen geldig blijft, is er zonder de ontwikkeling van een meer algemene klassenbeweging, zoals we die in 1917-18 hebben gezien in de fabrieken en op straat in Rusland en Duitsland, weinig kans dat de strijders aan beide zijden van de huidige oorlog elkaar als klassenbroeders zullen beschouwen. En natuurlijk zijn echte internationalisten vandaag de dag zo'n kleine minderheid dat zij niet kunnen verwachten een onmiddellijke invloed te hebben op het verloop van de klassenstrijd in het algemeen.

Toch denken wij niet dat dit betekent dat revolutionairen gedoemd zijn om

een roepende in de woestijn te zijn. Ook hier moeten we ons laten inspireren door figuren als Lenin en Luxemburg in 1914, die begrepen dat het noodzakelijk was de vlag van het internationalisme te planten, zelfs als ze geïsoleerd waren van de massa van hun klasse, te blijven strijden voor principes tegenover het verraad van voormalige arbeidersorganisaties, en een diepgaande analyse van de werkelijke oorzaken van de oorlog te ontwikkelen tegenover de alibi's van de heersende klasse. Evenzo moeten wij het voorbeeld volgen van de Zimmerwald Conferentie en andere conferenties, die uiting hebben gegeven aan de vastberadenheid van de internationalisten om bijeen te komen en een gemeenschappelijk manifest tegen de oorlog uit te brengen, ondanks het feit dat zij er verschillende analyses en perspectieven op na hielden. In die zin verheugen wij ons over de deelname van andere revolutionaire organisaties aan deze bijeenkomsten, hun bijdrage aan het debat en hun bereidheid om ons voorstel voor een gezamenlijke verklaring van de Kommunistische Linkerzijde tegen de oorlog in overweging te nemen [3]. Wij kunnen alleen maar betreuren dat het CWO/ICT heeft besloten ons voorstel af te wijzen, een kwestie waarop wij in een volgend artikel zullen moeten terugkomen.

Het was ook belangrijk dat de IKS, in antwoord op vragen van kameraden over wat er in hun eigen plaats of land gedaan kon worden, de betekenis benadrukte van het leggen en ontwikkelen van internationale contacten en activiteiten, van het integreren van lokale en

ationale bijzonderheden in een meer globaal analysekader. De werking op internationaal vlak geeft revolutionairen een middel in de strijd tegen isolement en de demoralisatie die daarvan het gevolg kan zijn.

Een grote imperialistische oorlog kan alleen maar de realiteit onderstrepen dat revolutionaire activiteit alleen zin heeft in relatie tot revolutionaire politieke organisaties. Zoals wij in ons *Rapport over de structuur en het functioneren van de revolutionaire organisatie* schreven: *"de arbeidersklasse brengt geen revolutionaire militanten voort maar revolutionaire organisaties: er bestaat geen directe relatie tussen de militanten en de klasse"* [4]. Dit benadrukt de verantwoordelijkheid van de organisaties van de Kommunistische Linkerzijde om een kader te bieden, een militant referentiepunt waar individuele kameraden zich rondom kunnen oriënteren. Op hun beurt kunnen de organisaties alleen maar sterker worden door de bijdragen en actieve steun die zij van deze kameraden ontvangen.

Amos / 08.04.2022

[1] [Brief position statement on the war in Ukraine](#) en [Some impressions of the ICC meetings of the 5th and 6th of March 2022](#)

[2] [Kritiek van de theorie van de 'zwakste schakel': Het proletariaat van West-Europa in het hart van de klassenstrijd](#), ook gepubliceerd in *Wereldrevolutie* nr. 19

[3] [Gezamenlijke verklaring van de groepen van de Internationale Kommunistische Linkerzijde over de oorlog in Oekraïne](#)

[4] [Rapport over de structuur en het functioneren van de revolutionaire organisatie](#)

DE CONFERENTIE VAN ZIMMERWALD

Een onontbeerlijke referentie voor de verdediging van het internationalisme

De strijd tegen de oorlog kan door de arbeidersklasse alleen worden gevoerd via de strijd op haar eigen klassterrein en haar internationale eenwording. Revolutionaire organisaties kunnen niet wachten op een massale mobilisatie van de arbeidersklasse tegen de oorlog: zij moeten optreden als een speerpunt vastberaden in de verdediging van het internationalisme en in het benadrukken van de noodzaak van de omverwerping van het systeem. Dit vereist dat de arbeidersklasse en haar revolutionaire organisaties zich de lessen en attitudes van eerdere gevechten tegen de oorlog opnieuw toe-eigenen. De ervaring van de Zimmerwald Conferentie is in dit verband zeer verhelderend.

Zimmerwald is een klein stadje in Zwitserland, en in september 1915 werd er een kleine conferentie gehouden: 38 afgevaardigden uit 12 landen - alle internationalisten die 'in twee taxi's' werden vervoerd, zoals Trotski grapte. En zelfs onder hen nam slechts een kleine minderheid een echt revolutionair standpunt in tegen de oorlog. Alleen de Bolsjewieken rond Lenin en enkele andere Duitse groeperingen verdedigden revolutionaire methoden en doelstellingen: de omvorming van imperialistische oorlog in burgeroorlog, de vernietiging van het kapitalisme als de bron voor alle oorlogen. De andere deelnemers namen een centristisch standpunt in of leunden zelfs sterk naar rechts. Het resultaat van de felle debatten in Zimmerwald was een manifest gericht aan de proletariërs van de wereld dat in veel opzichten een compromis was tussen links en het centrum, aangezien het de revolutionaire leuzen van de Bolsjewieken niet overnam. Desalniettemin stelde de krachtige veroordeling van de oorlog en de oproep tot klassenacties ertegen haar in staat de anti-oorlogsgevoelens, die zich in de massa van de arbeidersklasse ontwikkelden, te verwoorden en te politiseren.

Het resultaat van de felle debatten in Zimmerwald was een manifest voor de proletariërs van de wereld

Strijd voor het internationalisme heeft een politieke organisatie nodig

Het voorbeeld van Zimmerwald toont aan dat voor revolutionairen de strijd tegen de oorlog zich afspeelt op drie verschillende maar onderling verbonden niveaus:

- **Propaganda en agitatie:** De revolutionairen hebben niet gewacht tot de klasse in beweging kwam: zij zijn vanaf de eerste dag van de vijandelijkheden begonnen met agitatie tegen de oorlog, lang voordat de klasse in staat was te reageren. De hergroepering van revolutionairen in politieke organisaties stelde hen in staat hun propaganda en agitatie te ontwikkelen door middel van een regelmatige pers en het massaal produceren van pamfletten, en door het woord te voeren in de arbeidersvergaderingen en -raden (die later ontstonden), niet als individuen die alleen zichzelf vertegenwoordigden, maar in naam van een uitgesproken politieke tendens binnen de klassenbeweging.

- **Organisatorisch:** Het verraad van de meerderheid van de oude partijen vereiste dat de minderheid van internationalisten zich als een georganiseerde

fractie zou inzetten voor de uitsluiting van de verraders, of, wanneer dit onmogelijk bleek, wat in de meeste gevallen het geval was, zou vechten om zoveel mogelijk gezonde elementen voor zich te winnen en de grondslagen te leggen voor een nieuwe partij, een nieuwe Internationale. Dit vereiste een felle strijd tegen het centrisme en het opportunisme, tegen de ideologische invloed van de bourgeoisie en de kleinburgerij. Zo was de linkerzijde van Zimmerwald in het bijzonder de drijvende kracht achter de oprichting van de Derde Internationale in 1919. In een situatie van nakende oorlog of revolutie was het heldendom van individuele militanten zoals Luxemburg, Liebknecht, John McLean of Sylvia Pankhurst zeker van vitaal belang, maar kon op zichzelf niet volstaan. Het kon alleen echt betekenis hebben in de context van een collectieve organisatie rond een duidelijk politiek programma;

- **Theoretisch:** de noodzaak om de kenmerken van het nieuwe tijdperk te begrijpen vereist een geduldig werk van theoretische uitwerking, een vermogen om een stap terug te zetten en de hele

(wordt vervolgd op pagina 5)

IDEOLOGISCHE CAMPAGNE

“Humanitaire” propaganda in dienst van de oorlog

Geconfronteerd met de barbaarsheid van oorlog, heeft de bourgeoisie altijd getracht haar moorddadige verantwoordelijkheid en die van haar systeem achter cynische leugens te verbergen. De oorlog in Oekraïne ontsnapt niet aan de stortvloed van propaganda en aan de vuige instrumentalisering van het lijden dat hij teweegbrengt. Er gaat geen dag voorbij zonder dat de massale uittocht en de ontreding van de Oekraïense gezinnen die de bombardementen ontvluchten, te zien zijn op alle televisiezenders en op de voorpagina's van alle kranten, die gewoonlijk zo discreet zijn over de ellende die het kapitalisme de mensheid aandoet. De media tonen dagelijks beelden van getraumatiseerde Oekraïense kinderen en oorlogsslachtoffers.

Humanitaire misleiding is een oorlogswapen

Met de propagandistische uitbuiting van de legitieme schok, teweeggebracht door de verspreiding van gruwelijke beelden van misstanden, exodus, verschrikking en bombardementen heeft de oorlog in Oekraïne de bourgeoisie van de democratische landen in staat gesteld een spontane golf van sympathie en medeleven op te wekken om een gigantische ‘humanitaire’ campagne in gang te zetten rond de ‘burgerinitiatieven’ ten behoeve van de Oekraïense vluchtelingen (en zelfs rond de wrede onderdrukking van de Russische demonstranten en tegenstanders van de oorlog) en om op cynische wijze munt te slaan uit het leed en de wanhoop van de slachtoffers van de grootste exodus van een bevolking sinds het einde van de Tweede Wereldoorlog. Overal worden ‘humanitaire corridors’ en ‘burgernetwerken’ georganiseerd om de Oekraïense vluchtelingen te helpen, ten einde de levering te rechtvaardigen van een immens wapenarsenaal dat bestemd is om ‘een gemarteld volk te verdedigen’ tegen ‘de Russische boeman’. Zelfs in kleine dorpen worden, uit solidariteit met de Oekraïense vluchtelingen, inzamelingen, donaties en allerlei ‘initiatieven’ of voorstellingen georganiseerd en aangemoedigd door de autoriteiten. Achter de levendige hulde aan het martelaarschap van het ‘Oekraïense volk’ gaat de smerige werkelijkheid schuil van een schaamteloze uitbuiting van de opwelling tot vrijgevigheid, uitgebuit door staten, stuk voor stuk oorlogsstokers, die zich niets aantrekken van het tragische lot van een bevolking die gegijzeld wordt tussen de Russische bombardementen en de gedwongen ‘algemene mobilisatie’ van de regering Zelenski. In de ogen van de bourgeoisie dient het ‘Oekraïense volk’ bovenal als kanonnenvoer in een ‘patriottische strijd’ tegen de ‘indringer’. Hetzelfde cynisme verklaart waarom de westerse bourgeoisie een sluier van onschuld heeft geworpen over de slachtpartijen die de Oekraïense regering sinds 2014 heeft aangericht in de Russischtalige regio's Lugansk en Donetsk, waarbij in 8 jaar tijd bijna 14.000 mensen om het leven zijn gekomen.

Het zogenaamde humanisme van de Europese staten is een grote leugen en een pure misleiding. De inspanningen om vluchtelingen op te vangen en te helpen zijn voor het grootste deel te danken aan het initiatief van de bevolkingen en geenszins aan de staten. Het valt niet te ontkennen dat we, sinds het uitbreken van de oorlog en vanaf het allereerste begin van de uittocht van gezinnen, een enorme spontane golf van solidariteit hebben gezien. Deze onmiddellijke en diep menselijke reactie om bijstand te verlenen, door onderdak te bieden en maaltijden te verstrekken aan allen die wreed in nood en wanhoop zijn gestort, is hartverwarmend.

Maar deze elementaire vorm van solidariteit is niet voldoende. Ze is niet het gevolg van een collectieve mobilisatie

van de arbeiders op hun klassenterrein. Zij is het resultaat van een groot aantal individuele initiatieven die de bourgeoisie zal recupereren en in haar eigen voordeel uitbuiten, zoals vandaag. Bovendien werden deze reacties onmiddellijk afgeleid naar het terrein van de burgerlijke propaganda om de oorlog te rechtvaardigen, het dodelijke gif van het nationalisme te verheerlijken en te proberen een klimaat van heilige eenheid te scheppen tegen ‘de beruchte Russische indringer’.

De democratische mogendheden van West-Europa hadden geen andere keuze dan hun grenzen open te stellen voor de Oekraïense vluchtelingen, tenzij zij honderdduizenden van hen met geweld aan de Oekraïense grens zouden tegenhouden. Maar daarmee zou hun hele anti-Russische oorlogspropaganda in elkaar storten. Als zij zich namelijk bereid verklaren de Oekraïners op te vangen, dan is dat om een mobilisatie en vooral wapenleveranties aan Oekraïne tegen de ‘wanstaltigheden van Poetin’ ideologisch te rechtvaardigen en om de eigen nationale imperialistische belangen te verdedigen.

Tegelijkertijd dienen deze campagnes om te verhullen dat de verantwoordelijkheid voor deze dramatische situatie bij alle staten ligt, bij de logica van de concurrentie en de imperialistische rivaliteit van het systeem zelf, dat de toename van de oorlogshaarden, de veralgemening van de ellende, de massale uittocht van bevolkingen, chaos en barbarij voortbrengt.

Trotskisme, ronselaar van het imperialisme, rekruteerder van kanonnenvlees

Sinds zijn overgang naar het burgerlijk kamp heeft het trotskisme geen gelegenheid voorbij laten gaan om het bewustzijn van de arbeidersklasse aan te tasten door de proletariërs ertoe aan te zetten om in de conflicten, die elkaar sinds de Tweede Wereldoorlog hebben opgevolgd, de kant te kiezen van het ene imperialistische kamp tegen het andere. Zijn houding ten aanzien van de oorlogszuchtige chaos in Oekraïne bevestigt dit eens te meer. Deze waakhonden van het kapitalisme schommelen tussen openlijk oorlogszuchtige standpunten, die oproepen tot steun aan een van de oorlogvoerende kampen, en andere, ogenschijnlijk ‘subtielere’ en ‘radicalere’, maar die de voortzetting van oorlogszuchtige barbaarsheid rechtvaardigen. De leugens en misleidingen van het trotskisme zijn een echt vergif voor de arbeidersklasse, bedoeld om haar te desoriënteren door zich voor te doen als een vorm van marxisme!

Het standpunt van de Nieuwe Anti-Kapitalistische Partij (NPA) in Frankrijk behoort tot de categorie van de uitgesproken oorlogszuchtige: *“Nee tegen de oorlog! Solidariteit met het verzet van het Oekraïense volk! [...] In situaties zoals die op dit moment in Oekraïne, zolang de bombardementen doorgaan en zolang er Russische troepen aanwezig zijn, beschouwt elk abstract ‘pacifistisch’ standpunt, zoals de oproep tot ‘kalmte’, ‘staakt-het-vuren’ of ‘wapenstilstand’, beide de partijen in feite even schuldig en betekent een ontkenning van het recht van de Oekraïners om zich te verdedigen, ook militair”*. Het kon niet duidelijker zijn! Deze burgerlijke stem roept de proletariërs openlijk op om als martelaren te dienen voor de verdediging van het vaderland. Met andere woorden, voor de verdediging van het nationale kapitaal dat zich voedt met hun uitbuiting.

Met dezelfde minachting, maar met een grotere subtiliteit en bedrieglijkheid van zijn dubbelzinnige taal, doet Lutte

Het verfoeilijke cynisme van een klasse van aasgieren

Alle imperialistische aasgieren plengen nu krokodillentranen over de Oekraïense vluchtelingen die zij beweren met open armen te ontvangen in naam van het zogenaamde ‘asielrecht’. Deze mooie beloften om vluchtelingen op te vangen zijn niets anders dan een rookgordijn. Overal hebben West-Europese staten quota ingevoerd voor de opvang van migranten die ellende, chaos en oorlog ontvluchten. Deze vluchtelingen op blote voeten zijn niet zoals de meerderheid van de Oekraïners, blonde Europeanen met blauwe ogen; zij zijn niet van het christelijk geloof, maar vaak moslim. Zij worden als vee gesorteerd tussen ‘economische vluchtelingen’, die totaal ongewenst zijn, en ‘politieke vluchtelingen’. ‘Goede’ en ‘slechte’ vluchtelingen zouden dus uit elkaar gehouden moeten worden. Dit alles met de blanco cheque van de Europese Unie en haar grote democratieën. Zo’n selectie, zo’n verschil in behandeling is volstrekt verwerpelijk. In Frankrijk bijvoorbeeld stuurde de regering Macron nog geen twee jaar geleden haar agenten af op migrantenfamilies, die hun tenten hadden opgeslagen op de Place de la République in Parijs, om ze met militaire middelen te verjagen; de agenten sloegen deze ongewenste personen in elkaar en sneden hun tenten met messen open. Onlangs nog, toen Iraakse vluchtelingen op de deur van Europa klopten, en werden gebruikt als pressiemiddel door de Wit-Russische staat, botsten zij op het prikkeldraad

van de Poolse grens, tegenover de gewapende robocops van de Europese Unie. De ‘grote democratieën’ waren toen veel minder gastvrij, ondanks het zeer zichtbare lijden van mensen die stierven van kou en honger.

Wat is de werkelijkheid die schuilgaat achter het onderscheid in dit valse medeleven, achter deze zogenaamde solidariteit van de nationale staten? Om oppositie en verdeeldheid te zaaien onder de bevolking en de arbeidersklasse, heeft de bourgeoisie er in de meeste ‘gastlanden’ voor gezorgd dat de Oekraïners een ‘speciale status’ krijgen, die totaal verschilt van die van andere vluchtelingen. In België besloot de regering bijvoorbeeld de Oekraïners een statuut te geven die sterk verschilt van die van andere oorlogsvluchtelingen. Terwijl de laatstgenoemden gewoonlijk eerst een strenge screening en controle moeten ondergaan om eventueel toestemming te krijgen om in het ‘gastland’ te werken, krijgen Oekraïense onderdanen zo’n toestemming onmiddellijk en krijgen zij ook een veel hogere toelage dan anderen. De hoogte van hun uitkering is zelfs hoger dan het minimumloon van ‘Belgische’ arbeiders... Deze smerige manoeuvre in dienst van de imperialistische propaganda stelt de regering in staat niet alleen tweedracht te zaaien tussen Oekraïners en andere vluchtelingen, maar ook een extra factor van verdeeldheid en een klimaat van concurrentie binnen de arbeidersklasse te creëren.

Een minderheid van de Oekraïense vluchtelingen, die hooggekwalificeerd zijn, zal tot vreugde van de bourgeoisie worden geïntegreerd in bepaalde lan-

den, zoals Duitsland, die een groot tekort hebben aan dit soort arbeidskrachten. De massale toevloed van de anderen, de overgrote meerderheid, zal grote problemen opleveren voor de Europese bourgeoisie, die niet in staat is hen op te nemen. Vroeg of laat, in de komende periode, zal de overgrote meerderheid van hen worden blootgesteld aan de misselijkmakende adem van de populistische ideologie, en als zondebok dienen voor de sociale en economische problemen, omdat de hele bourgeoisie er dan belang bij heeft om deze kwestie te benadrukken.

De arbeiders moeten bovenal niet toegeven aan de zwanenzang van deze humanitaire campagnes en hun ideologische valstrikken verwerpen door categorisch elke heilige eenheid met hun uitbuiters tegenover de oorlog te weigeren. Maar tegelijkertijd moeten zij strijden om hun eigen klassebelangen te verdedigen tegen de achtergrond van verhevigde aanvallen als gevolg van de crisis en de oorlog. Alleen door de internationale ontwikkeling van deze strijd, over de grenzen en conflicten heen die door de heersende klasse zijn ingesteld, zullen zij in staat zijn hun classesolidariteit met de vluchtelingen en alle slachtoffers van de toenemende barbaarsheid van het kapitalisme ten volle tot uitdrukking te brengen, door hen een perspectief te bieden: dat van een samenleving die bevrijd is van de wet van de winst en de dodelijke dynamiek van het systeem.

Wim / 03.04.2022

hieraan toe: *“dubbel defeatisme is niet van toepassing wanneer een imperialistisch land een niet-imperialistisch land aanvalt in wat in feite een veroveringsoorlog is. In dergelijke gevallen roepen marxisten niet alleen op tot de nederlaag van hun eigen imperialistische regering, maar bevorderen zij actief de militaire overwinning van de niet-imperialistische staat”* (onze onderstreping).

Het volstaat dus Oekraïne te definiëren als een niet-imperialistische staat en de keuze is snel gemaakt om de proletariërs naar het bloedbad te drijven! Het is waar dat de IBT tot in het absurde een zwakheid uitbuit in Lenin’s standpunt over het imperialisme.^[1] De fout van de Bolsjewieken en de Kommunistische Internationale, die de overgang van de opgaande periode van het kapitalisme naar zijn vervalperiode volop meemaakten, zonder alle consequenties te hebben getrokken, is begrijpelijk. Maar na een eeuw van agressieoorlogen van talloze landen tegen andere (Irak tegen Koeweit, Iran tegen Irak, enz.), is het een pure misleiding om met hetzelfde standpunt te schermen!

De hele misleiding is gebaseerd op het

burgerlijk motto van *“het recht van de naties op zelfbeschikking”*, waardoor het imperialisme een strijd wordt tussen de ‘grote mogendheden’ alleen. Maar, zoals Rosa Luxemburg reeds in 1916 in [Crisis der sociaal-democratie](#) verklaarde: *“De imperialistische politiek is niet het werk van een of enige staten, zij is het product van een bepaalde graad van rijpheid in de wereldontwikkeling van het kapitaal, een van huis uit internationaal verschijnsel, een ondeelbaar geheel, dat slechts kenbaar is in al zijn wederkerige betrekkingen en waaraan zich geen enkele staat kan onttrekken”*. De zogenaamde strijd voor de nationale verdediging kan niet langer deel uitmaken van de eisen van de arbeidersklasse en vormt integendeel een echt vergif voor haar revolutionaire strijd, een misleiding die erop gericht is, onder een revolutionaire verbastering, de proletariërs te mobiliseren onder de vlag van het imperialisme, welk kamp zij ook besluiten te steunen!

H. / 27.03.2022

^[1] Door het imperialisme te beschouwen als de politiek van de grote kapitalistische mogendheden was Lenin niet altijd duidelijk over het imperialisme, in tegenstelling tot Rosa Luxemburg

Lees de brochures van de IKS

Geboren als een stroming van opportunistische oppositie tegen de ontaarding van de Communistische Internationale en de stalinistische contrarevolutie, koos het Trotskisme definitief de kant van de heersende klasse met zijn steun aan het "democratische" kamp tijdens de Tweede Imperialistische Wereldoorlog. Het fundamenteel anti-arbeidersklasse karakter ervan is sindsdien alleen maar bevestigd.

ECONOMISCHE CRISIS, INFLATIE, BEZUINIGINGEN, ARMOEDE

Geconfronteerd met de oorlog en de crisis mag de arbeidersklasse geen enkel offer aanvaarden

Het ontketenen van oorlogszuchtige barbaarsheid in Oekraïne blijft de hele wereld bedreigen met 'collateral damage', waaronder met name meer ellende in de wereld, een aanzienlijke verergering van de economische aanvallen tegen de arbeidersklasse: intensivering van de uitbuiting, stijging van de werkloosheid, inflatie.

Afgezien van de Russische dreiging met nucleaire aanvallen en het risico dat radioactieve wolken ontsnappen uit Oekraïense kerncentrales, die door de gevechten zijn beschadigd, houden de maatregelen om de Russische economie op de knieën te dwingen, die door een aantal landen zijn genomen of gepland, het risico in dat de wereldeconomie wordt gedestabiliseerd. Bovendien zal, als tragische illustratie van de huidige oorlogsescalatie, de sterke tendens tot verhoging van de militaire uitgaven (met name geïllustreerd door het plotselinge besluit om deze in Duitsland te verdubbelen) een extra factor vormen bij de verzwakking van de economische situatie in de betrokken landen.

Op weg naar een nieuwe wereldwijde economische depressie en nieuwe oorlogen

De economische represailles tegen Rusland zullen voor veel Europese landen tekorten aan grondstoffen betekenen en voor een aantal van hen het verlies van afzetmarkten in Rusland. De grondstofprijzen zullen nog lange tijd stijgen en daardoor ook de prijzen van veel goederen. De recessie zal zich over de hele wereld verspreiden en op deze schaal zal de ellende toenemen en de uitbuiting van de arbeidersklasse verheven.

Wij overdrijven geenszins, zoals blijkt uit deze verklaringen van Duitse deskundigen die zich richten tot een *"goed geïnformeerd publiek"* die graag de toekomst wil inschatten om de belangen van de bourgeoisie te verdedigen: *"Wij hebben het over een ernstige economische crisis in Duitsland en dus in Europa"*. *"Bedrijfsfaillissementen en werkloosheid"* zouden dan in het verschiep liggen en voor lange tijd: *"We hebben het hier niet over drie dagen of drie weken"*, maar eerder over *"drie jaar"*.^[1] In deze context zou een energieprijzen, die aanhoudend op een historisch hoog niveau blijft, gevolgen hebben die zich tot ver buiten Duitsland en Europa uitstrekken en vooral de arme landen treffen. Uiteindelijk zou een dergelijke stijging van de energieprijzen, zo werd gisteren gezegd, *"in Azië, Afrika en Zuid-Amerika kunnen leiden tot de ineensinking van hele staten"*.^[2]

De omvang en de diepgang van de maatregelen tegen Rusland, ondanks hun onmiskenbare strengheid, verklaren op zichzelf niet de economische tsunami die de wereld zal treffen. Hier moet rekening worden gehouden met het huidige niveau van achteruitgang van de

wereldeconomie, die het resultaat is van een langdurig proces van verscherping van de crisis van het kapitalisme. Maar over deze kwestie zwegen de 'deskundigen', om niet te hoeven toegeven dat de oorzaak van de aftakeling van het wereldkapitalisme ligt in zijn historische en onoverkomelijke crisis, zoals zijer ook voor waken deze oorlog, zoals alle oorlogen die sinds de Eerste Wereldoorlog zijn uitgebroken, te identificeren als een product van het kapitalisme in verval. Evenmin vermelden zij enkele van de gevolgen van een nieuwe duik van de economie in de crisis en de intensivering van de handelsoorlog die daarmee gepaard gaat: een verdere verergering van de imperialistische spanningen en een nieuwe vlucht vooruit in een wapeningsoorlog.^[3] In een soortgelijke benadering in de verdediging van het kapitalisme maken sommigen zich zorgen over de zeer waarschijnlijke gevolgen van een ernstig tekort aan basisvoedingsmiddelen die tot dusver in Oekraïne werden geproduceerd, namelijk sociale onrust in een aantal landen, zonder dat men zich kennelijk bekommert om het lijden van de hongerende bevolking.

Een wereldeconomie die ten onder gaat aan de opeenstapeling van tegenspraken van het kapitalisme

De corona-pandemie had reeds de toenemende kwetsbaarheid van de economie aangetoond door het samenkomen van aantal factoren die eigen zijn aan de periode van het kapitalisme sinds de ineensinking van het Oostblok en de daaropvolgende ontbinding van de blokken.

Een steeds kortere termijnvisie heeft het kapitalisme er in feite toe gebracht om een aantal dwingende noodzakelijkheden van elk uitbuitingssysteem op te offeren op het altaar van de noden van de crisis en de wereldwijde economische concurrentie, zoals te zorgen voor een goede gezondheid van de uitgebuitenen. Zo heeft het kapitalisme niets gedaan om de uitbraak van de Covid-19 pandemie te voorkomen, die wat betreft de overdracht van dier op mens en de verspreiding ervan over de hele wereld, zelf een zuiver sociaal product is, ook al hadden wetenschappers gewaarschuwd voor het gevaar ervan. Bovendien heeft de verslechtering van het gezondheidstelsel in de afgelopen 30 jaar ertoe bijgedragen dat de pandemie veel dodelijker was. De omvang van de ramp en de weerslag ervan op de economie werden ook in de hand gewerkt door de verergering van de houding van het 'ieder voor zich' op alle niveaus van de maatschappij (een kenmerk van de huidige fase van ontbinding van het kapitalisme), waardoor de klassieke uitingen van concurrentie werden verergerd en er zich onvoorstelbare ontwikkelingen voordeden zoals de oorlog om de

mondmaskers, beademingsapparatuur, vaccins, enz... niet alleen tussen landen, maar ook tussen staats- of particuliere diensten binnen een en hetzelfde land. Miljoenen mensen stierven over de hele wereld, en de gedeeltelijke verlamming van de economische activiteit en de desorganisatie ervan leidden in 2020 tot de ergste depressie sinds de Tweede Wereldoorlog.

Doordat de pandemie de economie wereldwijd trof, bracht zij ook nieuwe beperkingen voor de kapitalistische productie aan het licht, zoals de toegenomen kwetsbaarheid van de bevoorradingsketens voor diverse factoren. Het volstaat immers dat één enkele schakel van de keten defect of onbruikbaar is ten gevolge van een ziekte, politieke instabiliteit of een klimaatramp, om ervoor te zorgen dat het eindproduct een - soms zeer aanzienlijke - vertraging oploopt, die onverenigbaar is met de vereisten van de bevoorrading van de markt. Zo kon in sommige landen een aanzienlijk aantal auto's niet op de markt worden gebracht omdat zij op de assemblagelijnen stilstonden in afwachting van ontbrekende onderdelen, die met name door Rusland werden geleverd. Het kapitalisme wordt aldus geconfronteerd met het boemerangeffect van de ongebreidelde 'globalisering' van de economie die de bourgeoisie vanaf de jaren 1980 geleidelijk had ontwikkeld om de winstgevendheid van het kapitaal te verbeteren door een deel van de productie uit te besteden, en door veel goedkopere arbeidskrachten te laten uitvoeren.

Bovendien wordt het kapitalisme steeds vaker geconfronteerd met rampen die het gevolg zijn van de klimaatopwarming (grote branden, buiten hun oevers tredende rivieren, grootschalige overstromingen, enz...) die in toenemende mate niet meer alleen de landbouwproductie, maar ook de gehele productie beïnvloeden. Het kapitalisme betaalt op die manier een zware tol voor de niet aflatende uitbuiting en vernietiging van de natuur sinds 1945 (waarvan de gevolgen vanaf de jaren 1970 duidelijker merkbaar werden) door de verschillende kapitalen, die met elkaar wedijveren op zoek naar nieuwe en steeds beperktere bronnen van winst.

Het beeld dat wij zojuist schetsten komt niet uit de lucht vallen, maar is het gevolg van een periode van meer dan honderd jaar verval van het kapitalisme, ingeleid door de Eerste Wereldoorlog. Gedurende die periode werd dit systeem permanent geconfronteerd met de gevolgen van de crisis van overproductie, die de kern vormt van alle tegenstellingen van het kapitalisme. Deze crisis lag aan de basis van alle recessies in die periode: de Grote Depressie van de jaren 1930 en, na een schijn van economisch herstel in de jaren 1950-1960, die door sommigen de 'Dertig Glorieuze jaren' werden

genoemd, kwam de open crisis van het kapitalisme eind jaren 1960 opnieuw opzetten. Elk van zijn uitingen resulteert in een ernstiger recessie dan de vorige: 1967, 1970, 1975, 1982, 1991, 2001, 2009. Telkens moest de economische machine weer op gang worden gebracht door middel van schulden die, in steeds grotere mate, alleen zullen worden terugbetaald door middel van nieuwe schulden, enzovoort... Zo is elke nieuwe openlijke manifestatie van de crisis verwoestender, terwijl het middel dat wordt ingezet om de crisis het hoofd te bieden, de schuldenlast, een steeds grotere bedreiging vormt voor de economische stabiliteit.

Een vertraging van de groei tien jaar na de financiële crash van 2008 vereiste opnieuw een verhoging van de schuld; twee jaar daarna vereiste de sterke daling van de productie in 2020 als gevolg van een reeks 'nieuwe' factoren (pandemie, klimaatopwarming, kwetsbaarheid van de bevoorradingsketens, ...) op haar beurt een recordsteun voor de economie. Record na record kwam de mondiale schuld steeds verder los te staan van de reële economie, met een sprong naar 256% van de waarde van het mondiale BBP. Deze situatie is niet onbelangrijk. Het is een factor in de devaluatie van de munten en dus in de ontwikkeling van inflatie. Een aanhoudende prijsstijging houdt het risico in van sociale onrust van uiteenlopende aard (interklassistische bewegingen, klassenstrijd) en vormt een belemmering voor de wereldhandel. Daarom zal de bourgeoisie steeds meer gedwongen worden te balanceren op het slappe koord – iets wat haar weliswaar vertrouwd is, maar wat steeds hachelijker wordt – om aan twee tegenstrijdige noden te voldoen:

de rente verhogen om de stijgende inflatie te beteugelen, maar met als gevolg dat de kredietstroom afneemt;

ondersteuning van de economie, die zichzelf niet overeind kan houden zonder voortdurende kredietinjecties.

En dat in een context die neigt naar stagnatie van de economie in combinatie met hoge inflatie.

Bovendien bevordert een dergelijke situatie het uiteenspatten van speculatieve zeepbellen die kunnen leiden tot de destabilisatie van de mondiale bedrijvigheid en handel (zoals in de vastgoedsector in de Verenigde Staten in 2008, en in China in 2021).

De leugens van de bourgeoisie

Geconfronteerd met alle rampen van deze wereld, of zij nu het gevolg zijn van oorlog of van een economische crisis, beschikt de bourgeoisie altijd over een hele reeks valse verklaringen die, in al hun verscheidenheid, gemeen hebben dat zij de oorzaak van de kwalen die de mensheid teisteren buiten het kapitalisme plaatsen.

In 1973 (een jaar dat slechts een moment was in de verdieping van de open crisis die sindsdien min of meer permanent is geworden) werd de ontwikkeling van de werkloosheid en de inflatie verklaard door de stijging van de olieprijs. De stijging van de olieprijs is echter een gevolg van de kapitalistische handel en niet van iets dat buiten dit systeem ligt^[4]

De huidige situatie is een nieuwe illustratie van deze regel. De oorlog in Oekraïne wordt op het conto van het totalitaire Rusland geschreven en niet van het kapitalisme in crisis, alsof dit land geen integrerend deel zou zijn van het wereldkapitalisme.

Geconfronteerd met de vooruitzichten van een aanzienlijke verergering van de economische crisis, bereidt de bourgeoisie het terrein voor om de proletariërs de verschrikkelijke offers te doen aanvaarden die hen zullen worden opgelegd en die zullen worden gepresenteerd als het gevolg van de vergeldingsmaatregelen tegen Rusland. Haar boodschap is de volgende: "uit solidariteit met het Oekraïense volk, kan de bevolking maar beter aanvaarden om de verwarming iets lager te zetten of iets minder te eten, want dat is de prijs van de noodzakelijke inspanning om Rusland te verzwakken".

Sinds 1914 is de arbeidersklasse door een hel gegaan: de ene keer als kanonnenvoer in de twee wereldoorlogen en de onophoudelijke, dodelijke regionale conflicten; dan weer als slachtoffer van massale werkloosheid tijdens de Grote Depressie van de jaren 1930; een andere keer gedwongen de handen uit de mouwen te steken voor de wederopbouw van landen en economieën die door twee wereldoorlogen waren verwoest; tenslotte in onzekerheid of in armoede gestort bij elke nieuwe recessie sinds de terugkeer van de wereldwijde economische crisis aan het eind van de jaren 1960.

Geconfronteerd met een nieuwe duik in de economische crisis, geconfronteerd met de steeds zwaarder wegende oorlogsdreiging, zou het haar ondergang betekenen als zij zou luisteren naar de bourgeoisie die haar vraagt om offers te brengen. Integendeel, zij moet gebruik maken van de tegenstellingen van het kapitalisme die tot uiting komen in de oorlog en de economische aanvallen om haar klassenstrijd zo ver en zo bewust mogelijk door te zetten met het oog op de omverwerping van het kapitalisme.

Silvio / 26.03. 2022

[1] "Habeck: Mittel zur Dämpfung der Energiepreise prüfen", *Süddeutsche Zeitung* (8 maart 2022)

[2] "USA setzen Ölembargo auf die Tagesordnung", *Frankfurter Allgemeine Zeitung* (8 maart 2022)

[3] "Resolutie over de internationale situatie", *Internationale Revue, Engels-, Frans- en Spaanstalige uitgave*, nr. 63 (juni 1990).

[4] Lees ons artikel "Stijgende olieprijs: een gevolg, niet de oorzaak van de crisis", *Internationale Revue, Engels-, Frans- en Spaanstalige uitgave*, nr. 19.

(vervolg van pagina 4)

CONFERENTIE ZIMMERWALD

situatie opnieuw te evalueren in het licht van het verleden en de toekomstperspectieven. Dankzij het werk van Lenin, Bukharin, Luxemburg, Pannekoek en anderen begreep de herboren politieke klassebeweging dat er een nieuw tijdperk was aangebroken, een tijdperk waarin de klassenstrijd nieuwe vormen en nieuwe methoden zou aannemen om rechtstreeks revolutionaire doelen te bereiken. Er waren aanzienlijke meningsverschillen over een aantal kwesties, bijvoorbeeld tussen Lenin en Luxemburg over nationale zelfbeschikking, maar dit weerhield hen er niet

om een gemeenschappelijk standpunt tegen de oorlog in te nemen, terwijl ze even hartstochtelijk en intens bleven debatteren als voorheen.

Wij kunnen hier niet in detail treden, maar wij moedigen onze lezers aan de volgende artikelen te lezen:

- "Zimmerwald (1915-1917): van oorlog tot revolutie". *Internationale Revue, Frans-, Engels- en Spaanstalige uitgave* nr. 44.
- "Conferentie van Zimmerwald: Centristische stromingen in de politieke organisaties van het proletariaat". *Internationale Revue, Frans-, Engels- en Spaanstalige uitgave* nr. 155.

Lees de brochures van de IKS

Zich vandaag beroepen op Marx' houding tegenover de oorlogen uit de periode van de progressieve bourgeoisie en Marx' woorden vergeten: *"De arbeiders hebben geen vaderland"*, woorden die juist verwijzen naar de periode van de reactionaire bourgeoisie die haar langste tijd gehad heeft, naar de periode van de socialistische revolutie, is op een cynische manier het denken van Marx verdraaien en het standpunt van de bourgeoisie vervangen door het standpunt van de socialisten.

"De wereldoorlog dient noch de nationale defensie, noch de economische of politieke belangen van de volksmassa's, wat die ook mogen zijn, hij is slechts een product van de imperialistische rivaliteit tussen de kapitalistische klassen van verschillende landen om de wereldheerschappij en om het monopolie op de uitbuiting en onderdrukking van de gebieden die nog niet aan het Kapitaal onderworpen zijn. In het tijdperk van dit ontketende imperialisme kunnen er geen nationale oorlogen meer zijn. Nationale belangen zijn niets anders dan een misleiding die tot doel heeft de werkende massa's in dienst te stellen van hun aartsvijand: het imperialisme."

Rosa Luxemburg, Junius brochure, 1915.

ABONNEMENTEN

Abon. enkel	Gekoppeld Abonnement : 10€
4€	INTERNATIONALISME/ WERELDREVOLUTIE(2 N°)
6€	INTERNATIONALE REVUE ENGELS/FRANS(2 N°)

Verspreidersabonnement

vanaf 2e Internationalisme/Wereldrevolutie : 0,50 per bijkomend nummer
vanaf 2e Internationale Revue : 2,0 per bijkomend nummer.
Vorige jaargangen: 0,50

Contacteer rechtstreeks de betrokken afdeling voor de IKS-pers in andere landen
Overschrijving op rekening BE44 0003 3519 7745
PB 102, 2018 Antwerpen (Centraal Station).

STEUNFONDS

- Ons bijstaan bij de verdediging van onze ideeën verloopt ook via financiële steun. Vandaar dit permanent steunfonds voor onze pers en tussenkomst. In tegenstelling met de organisaties van de bourgeoisie die door de heersende klasse en haar staat subsidies krijgen om de belangen van het kapitaal te verdedigen, leeft de revolutionaire organisatie enkel dankzij de bijdragen van zijn militanten. Uw bijdrage, lezer, is een bewuste politieke daad en uiting van solidariteit en steun bij de verdediging van de revolutionaire ideeën.
- Je kan storten op rekeningnummer BE44 0003 3519 7745, PB 102, 2018 Antwerpen (Centraal Station). of overmaken tijdens een van onze tussenkomsten.

DISCUSSIE MET DE IKS

In deze periode waar fysieke bijeenkomsten en discussie en debat nog steeds moeilijk zijn, blijft de kameraadschappelijke en beargumenteerde confrontatie van ideeën de kern van de ontwikkeling van het klassenbewustzijn. Theoretische reflectie en het vermogen om te leren van de ervaringen van gisteren en de strijd van vandaag zijn essentiële mijlpalen voor de toekomst.

De IKS roept zijn lezers dan ook op om zich zoveel mogelijk bij dit proces aan te sluiten door schriftelijke bijdragen te sturen, of het nu gaat om verslagen van vergaderingen die u hebt bijgewoond, wat er op uw werkplek, in uw sector of in uw eigen omgeving gebeurt, of om theoretische bijdragen, enz. Omdat we niet alles kunnen publiceren, zullen we proberen in onze pers te reageren op de meest in het oog springende en bepalende elementen om aldus deel te nemen aan het begrip van de huidige situatie en ervaring van de arbeidersklasse.

Contacteer ons ook ivm andere discussiemogelijkheden en blijf zo op de hoogte van de komende discussiebijeenkomsten benelux@internationalism.org

OPENBARE BIJEENKOMSTEN

Imperialistische oorlog in Oekraïne:
Kapitalisme is oorlog, oorlog aan het kapitalisme!

- **In April: te Utrecht (Nederland) Zaterdag 30 april van 14u00 tot 18u00, zaal CC Kargadoor, Oude gracht 36**
- **In Mei: Zaterdag 7 Mei te Brussel (België), en in Frankrijk**

Raadpleeg onze website voor meer inlichtingen:

- nl.internationalism.org
- Of contacteer ons per e-mail: benelux@internationalism.org;

LEES OOK ONLINE

IKS - website

Nederlands:

- Voor de bourgeoisie, het beste beloven is het ergste voorbereiden!
- De verborgen erfenis van kapitalistische links (IV) Hun moraal en de onze
- Gezamenlijke verklaring van de groepen van de Internationale Kommunistische Linkerzijde over de oorlog in Oekraïne
- Oekraïne: verergering van oorlogsspanningen in Oost-Europa
- Onze heersers eisen offers op het altaar van de oorlog
- Strijd in de VS, Iran, Italië, Korea... Noch de pandemie, noch de economische crisis heeft de strijdlust van het proletariaat gebroken!
- Tegenover de aanvallen van de bourgeoisie, hebben we een verenigde en massale strijd nodig!
- Waarom is de analyse van de ontbinding van het kapitalisme essentieel om de huidige gebeurtenissen te begrijpen?

Engels:

- Metalworkers' strike in Cadiz: our strength is to fight as a class
- Workers' defensive struggles contain the seeds of revolution
- An internationalist statement from inside Russia
- Brief position statement on the war in Ukraine
- Some impressions of the ICC meetings of the 5th and 6th of March 2022

PUBLICATIES VAN DE IKS - CONTACTADRESSEN

Naam publicatie nooit op envelop vermelden

Accion Proletaria (Spanje)

Schrijven naar het adres in Frankrijk
Communist Internationalist (India)
(in Hindi)
POB 25, NIT,
Faridabad 121 00 Haryana, INDIA

Dünya Devrimi (Turquie)

Schrijven naar het adres in Zwitserland
Internacionalismo (Venezuela, Peru, Ecuador)

Schrijven naar het adres in Frankrijk.
Internationalism (USA)

Schrijven naar het adres in Groot-Brittanië
Internationalisme (België)
PB 102, 2018 Antwerpen (CS), België

Internationell Revolution (Zweden)

Schrijven naar het adres in Zwitserland
Internasyonalismo, (Filippijnen)

Schrijven naar het adres in Indië
Revolucion Mundial (Mexico)

Apartado de Correos 15-024,
C.P. 02600

Distrito Federal, Mexico, Mexico

Revolution Internationale (Frankrijk)

Revue Internationale
BP 30605

31006 Toulouse Cedex 6, Frankrijk

Revolução Internacional (Brazilië)

Schrijven naar het adres in Frankrijk

Rivoluzione Internazionale (Italië)

CP 469, 80100 Napoli, Italie

Wereldrevolutie (Nederland)

Schrijven naar het adres in België.

Weltrevolution (Duitsland)

Schrijven naar het adres in Zwitserland

Weltrevolution (Zwitserland)

Postfach 2216,

CH-8026 Zürich, Zwitserland

World Revolution (Groot-Brittanië)

BM Box 869, London WC1N 3XX,

Groot-Brittanië

World Revolution (Australie)

Schrijven naar het adres in Groot-Brittanië

Lees het

Internationale

Revue (En/Fr)

BROCHURES - BOEKEN

Je kan de publicaties aanschaffen op al onze open activiteiten, in boekhandels of door overschrijving (geef de gewenste publicaties of abonnementen op) op rekening BE44 0003 3519 7745, PB 102, 2018 Antwerpen (Centraal Station) (+2,5€ per brochure verzendkosten).

- Platform en Manifest € 2,50
- Krisis en verval van het kapitalisme € 3,25
- De vakbonden tegen de arbeidersklasse € 1,50
- Natie of klasse? € 1,85
- Kommunistische organisatie en klassenbewustzijn (en/fr) € 2,50
- De Italiaanse Kommunistische Linkerzijde (en/fr) € 10,00
- De Hollands-Duitse Kommunistische Linkerzijde (en/fr) € 18,00
- De Britse Kommunistische

- Linkerzijde (en) € 7,00
- De Franse Kommunistische Linkerzijde (fr) € 6,00
- De Russische Kommunistische Linkerzijde (en) € 10,00
- De staat in de overgangperiode van kapitalisme naar kommunisme (en/fr) € 3,00
- Het Trotskisme tegen de arbeidersklasse (fr) € 2,50
- De Golfoorlog (1991) € 1,25
- Fascisme et démocratie, deux expressions de la dictature du capital (fr) € 4,50

- La terreur stalinienne: un crime du capitalisme, pas du communisme (fr) € 3,00
- Het communisme is geen mooi ideaal ..., maar ... € 3,00
- Bundel: ecologie en kapitalisme € 2,00
- Bundel: Rusland 1917, het begin van de wereldrevolutie € 2,50
- Bundel: Het proletariaat tegenover de Belgische staat + de sociaaldemocratie in de 19e eeuw + de oprichting van de Belgische Werklieden Partij €2,50

INTERNATIONAAL VLUGSCHRIFT

Kapitalisme is oorlog, oorlog aan het kapitalisme!

Wij drukken hieronder het vlugschrift af dat de IKS sinds 28 februari verspreid. Wij trachten het ook beschikbaar te stellen in talen die worden gesproken in landen waar de IKS geen militanten heeft en een aantal contacten heeft ons daarbij geholpen. Het is dus dankzij de hulp van de contacten dat dit pamflet nu kan worden gelezen in landen waar de volgende talen worden gesproken: Engels, Frans, Duits, Italiaans, Zweeds, Spaans, Turks, Nederlands, Portugees, Grieks, Russisch, Hindi, Farsi, Koreaans, Japans, Tagalog, Chinees, Hongaars, Fins, Arabisch. Voor een aantal van deze talen kan het vlugschrift van onze website worden gedownload, zodat degenen die dat wensen het kunnen afdrukken en kunnen verspreiden.

De oorlog in Europa is begonnen. Het is niet de eerste keer sinds de tweede wereldslachting van 1939-45. In het begin van de jaren 1990 werd het voormalige Joegoslavië geteisterd door een oorlog, waarbij in naam van de ‘ethnische zuivering’ 140 000 doden vielen door massamoorden op burgers, zoals in Srebrenica in juli 1995, waar 8000 mannen en tieners in koelen bloed werden vermoord. De oorlog die zojuist is uitgekroken met het offensief van de Russische legers tegen Oekraïne is vooralsnog niet zo dodelijk, maar niemand weet nog hoeveel slachtoffers hij uiteindelijk zal eisen. Op dit moment is het veel grootschaliger dan de oorlog in ex-Joegoslavië. Vandaag zijn het geen milities of kleine staten die elkaar bevechten. De huidige oorlog gaat tussen de twee meest uitgestrekte staten van Europa, met een bevolking van respectievelijk 150 miljoen en 45 miljoen, en met enorme legers: 700 000 manschappen in Rusland en meer dan 250 000 in Oekraïne.

Als de grootmachten al betrokken waren bij de confrontaties in voormalig Joegoslavië, dan was dat op indirecte wijze of door deel te nemen aan een ‘interim vredesmacht’, onder auspiciën van de Verenigde Naties. Vandaag wordt Rusland niet alleen geconfronteerd met Oekraïne, maar ook met alle westerse landen die deel uitmaken van de NAVO en die, hoewel zij niet rechtstreeks bij de gevechten betrokken zijn, belangrijke economische sancties tegen dit land hebben genomen en tegelijkertijd zijn begonnen wapens naar Oekraïne te sturen .

De zojuist begonnen oorlog is dus een dramatische gebeurtenis van de allergrootste betekenis, in de eerste plaats voor Europa, maar ook voor de hele wereld. Hij heeft al duizenden levens geëist onder soldaten aan beide zijden en onder burgers. Hij heeft honderdduizenden vluchtelingen op de vlucht

gejaagd. Hij zal leiden tot verdere prijsstijgingen voor energie en graan, wat kou en honger zal betekenen, terwijl in de meeste landen van de wereld de uitgebuitenen, de armsten, hun levensomstandigheden reeds hebben zien instorten door de inflatie. Zoals altijd is het de klasse die het grootste deel van de maatschappelijke rijkdom voortbrengt, de arbeidersklasse, die de hoogste prijs zal betalen voor de oorlogshandelingen van de meesters van de wereld.

Deze oorlogstragedie kan niet los worden gezien van de hele wereldsituatie van de afgelopen twee jaar: de pandemie, de verergering van de economische crisis, de toename van het aantal milieurampen. Zij vormt een duidelijke uitdrukking van het afglijden van de wereld naar de barbarij.

De leugens van de oorlogspropaganda

Elke oorlog gaat gepaard met massale leugencampagnes. Om de mensen, en vooral de uitgebuitenen, de verschrikkelijke offers te doen aanvaarden die van hen gevraagd worden, het offer van hun leven voor degenen die naar het front gestuurd worden, het rouwen van hun moeders, hun partners, hun kinderen, de terreur van de burgerbevolking, de ontberingen en de verergering van de uitbuiting, is het noodzakelijk dat hun hoofden volgestopt worden met leugens

De leugens van Poetin zijn grof en vormen een weerspiegeling van de leugens van het Sovjetregime waarin hij zijn carrière begon als officier bij de KGB, de politieke politie en spionagedienst. Hij beweert dat hij een ‘speciale militaire operatie’ uitvoert om de bevolking van Donbass, die het slachtoffer is van ‘genocide’, te helters. Volgens zijn zeggen wil hij Oekraïne bevrijden van het ‘nazi-regime’ dat het land regeert. Het is waar dat de Russisch sprekende bevolkingsgroepen in het Oosten worden

vervolgd door Oekraïense nationalistische milities, die vaak terugverlangen naar het nazi-regime, maar er is geen sprake van genocide.

De leugens van westerse regeringen en media zijn meestal subtieler. Niet altijd: de Verenigde Staten en hun bondgenoten, waaronder het zeer ‘democratische’ Verenigd Koninkrijk, Spanje, Italië en... Oekraïne (!) verkochten ons de interventie in Irak in 2003 in naam van de - totaal verzonnen - dreiging van ‘massavernietigingswapens’ in handen van Saddam Hoessein. Een interventie die resulteerde in enkele honderdduizenden doden en twee miljoen vluchtelingen onder de Iraakse bevolking, en enkele tienduizenden doden onder de soldaten van de coalitie.

Vandaag voeren de ‘democratische’ leiders en de westerse media ons het sprookje van de strijd tussen de ‘boosaardige duivel’ Poetin en het ‘aardige klein duimpje’ Zelenski. We weten al heel lang dat Poetin een cynische crimineel is. Hij heeft trouwen het voorkomen dat erbij hoort. Zelenski heeft het voordeel dat hij niet zo’n strafblad heeft als Poetin en dat hij, voordat hij de politiek inging, een populaire komische acteur was (met een groot fortuin in de belastingparadijzen als gevolg). Maar zijn komische talenten hebben hem nu in staat gesteld om met bravoure zijn nieuwe rol als krijgsheer aan te nemen, als degene die mannen tussen 18 en 60 verbiedt om hun families te vergezellen die naar het buitenland willen vluchten, als degene die Oekraïners oproept om zich te laten doden voor ‘het Vaderland’, d.w.z. voor de belangen van de Oekraïense bourgeoisie en de oligarchen. Want wat ook de kleur is van de partijen die regeren, wat ook de toon is van hun toespraken, alle nationale staten zijn bovenal verdedigers van de belangen van de uitbuitende klasse, van de nationale bourgeoisie, tegenover de uitgebuitenen en tegenover de concurrentie van andere nationale bourgeoisieën.

In alle oorlogspropaganda presenteert elke staat zich als ‘slachtoffer van agressie’ en die zich moet verdedigen tegen de ‘agressor’. Maar aangezien alle staten in werkelijkheid schurken zijn, is het zinloos te vragen welke schurk bij een afrekening het eerst heeft geschoten. Vandaag hebben Poetin en Rusland als eerste geschoten, maar in het verleden heeft de NAVO, onder voogdij van de VS, veel landen in haar rangen opgenomen die, vóór de ineenstorting van

het Oostblok en de Sovjet-Unie, door Rusland werden gedomineerd. Door de oorlog te beginnen, wil de schurk Poetin iets van de vroegere macht van zijn land terugwinnen, met name door te voorkomen dat Oekraïne lid wordt van de NAVO.

In werkelijkheid is de permanente oorlog sinds het begin van de 20e eeuw, met al het verschrikkelijke leed dat daaruit voortvloeit, onlosmakelijk verbonden met het kapitalistische systeem, een systeem dat gebaseerd is op concurrentie tussen bedrijven en tussen staten, waar de handelsoorlog tot de gewapende oorlog leidt, waar de verergering van de economische tegenstellingen, van de crisis, steeds meer oorlogsconflicten doet oplaaien. Een systeem dat gebaseerd is op winst en de wrede uitbuiting van de producenten, waarbij de laatste gedwongen worden bloedgeld te betalen nadat zij eerst hebben betaald met de prijs van hun zweet.

Sinds 2015 zijn de wereldwijde militaire uitgaven sterk gestegen. Deze oorlog heeft dit proces alleen maar versneld. Als symbool van deze dodelijke spiraal is Duitsland begonnen met de levering van wapens aan Oekraïne, een historische primeur sinds de Tweede Wereldoorlog. Voor de eerste keer financiert ook de Europese Unie de aankoop en levering van wapens aan Oekraïne; en de Russische president Vladimir Poetin heeft gedreigd kernwapens te gebruiken om zijn vastberadenheid en vernietigende capaciteiten te tonen.

Hoe een einde maken aan deze oorlog?

Niemand kan precies voorspellen hoe de huidige oorlog zal aflopen, ook al heeft Rusland een veel sterker leger dan Oekraïne. Vandaag zijn er over de hele wereld, en ook in Rusland zelf, talrijke demonstraties tegen de Russische interventie. Maar deze demonstraties zullen geen einde maken aan de vijandelijkheden. De geschiedenis heeft aangetoond dat de enige kracht die een einde kan maken aan de kapitalistische oorlog de uitgebuite klasse is, het proletariaat, de directe vijand van de bourgeoisie. Dit was het geval toen de arbeiders van Rusland in oktober 1917 de burgerlijke staat omver wierpen en de arbeiders en soldaten van Duitsland in november 1918 in opstand kwamen en hun regering dwongen de wapenstilstand te ondertekenen. Als Poetin honderdduizenden soldaten naar Oekraïne kon

sturen om zich te laten doden, als veel Oekraïners vandaag bereid zijn hun leven te geven voor de ‘verdediging van het vaderland’, dan komt dat groten-deels omdat de arbeidersklasse in dit deel van de wereld bijzonder zwak is. De ineenstorting in 1989 van de regimes die beweerden een ‘socialistische’ of een ‘arbeidersstaat’ te vertegenwoordigen, had de arbeidersklasse in de wereld een zeer harde klap toegebracht. Deze klap trof de arbeiders die vanaf 1968 en gedurende de jaren 1970 hard hadden gestreden in landen als Frankrijk, Italië en het Verenigd Koninkrijk, maar nog meer de arbeiders in de zogenaamde ‘socialistische’ landen, zoals die in Polen, die in augustus 1980 massaal en met grote vastberadenheid streden en de regering dwongen af te zien van repressie en hun eisen in te willigen.

Door ‘voor de vrede’ te demonstreren, en ervoor te kiezen het ene land tegen het andere te steunen, kunnen wij geen werkelijke solidariteit betuigen met de slachtoffers van de oorlog, de burgerbevolking en de soldaten van beide partijen, proletariërs in uniform die tot kanonnenvoer zijn veranderd. De enige solidariteit bestaat in het aan de kaak stellen van ALLE kapitalistische staten, ALLE partijen die oproepen om zich achter deze of gene nationale vlag te scharen, ALLE partijen die ons lokken met de illusie van vrede en ‘goede betrekkingen’ tussen de volkeren. De enige solidariteit die werkelijk effect kan hebben is de ontwikkeling van massale en bewuste strijd van de arbeidersklasse over de hele wereld. En vooral in het besef dat zij een voorbereiding is op de omverwerping van het systeem dat verantwoordelijk is voor de oorlogen en alle barbaarsheid die de mensheid steeds meer bedreigt, het kapitalistische systeem.

Vandaag staan de oude leuzen van de arbeidersbeweging, die in het Communistisch Manifest van 1848 stonden, meer dan ooit op de agenda: Proletariërs hebben geen vaderland! Proletariërs aller landen, verenigt u!

Voor de ontwikkeling van de klassenstrijd van het internationale proletariaat!

Internationale Kommunistische Stroming, 27-02- 2022

- Sinds de Eerste Wereldoorlog is het kapitalisme een maatschappelijk systeem in verval. Het heeft de mensheid tweemaal in een barbaarse cyclus gestort van crisis, wereldoorlog, wederopbouw en nieuwe crisis. In de jaren tachtig is het aan de ultieme fase van dat verval begonnen, de fase van zijn ontbinding. Voor deze onomkeerbare historische neergang bestaat er maar één enkele keuze: socialisme of barbarij, kommunistische wereldrevolutie of vernietiging van de mensheid.
- De Commune van Parijs van 1871 vormde de eerste poging van het proletariaat om die revolutie tot een goed einde te brengen, op een moment waarop de omstandigheden daarvoor nog niet rijp waren. Onder de voorwaarden die werden geschapen door de intrede van het kapitalisme in zijn vervalperiode vormde de Oktoberrevolutie van 1917 in Rusland de eerste stap naar een waarachtige kommunistische wereldrevolutie, temidden van een internationale revolutionaire golf die een eind maakte aan de imperialistische oorlog en die verscheidene jaren voortduurde. De mislukking van die revolutionaire golf, met name in Duitsland in 1919-1923, veroordeelde de revolutie in Rusland tot het isolement en een snelle ontarding. Het stalinisme was niet het product van de Russische revolutie, maar de doodgraver ervan.
- De verstaatste regimes die onder de naam van 'socialistisch' of 'kommunistisch' het licht zagen in de Sovjet-Unie, in de landen van Oost-Europa, in China, Cuba, enzovoort, waren niets anders dan bijzonder wrede vormen van de universele tendens tot staatskapitalisme die eigen is aan de vervalperiode.
- Sinds het begin van de twintigste eeuw zijn alle oorlogen imperialistische oorlogen, in de strijd op leven en dood tussen staten, groot of klein, voor de verovering of het behoud van een plaats in de internationale arena. Deze oorlogen brengen de mensheid op steeds groter schaal niets dan dood en verderf. De arbeidersklasse kan

er enkel op antwoorden met haar internationale solidariteit en de strijd tegen de bourgeoisie in alle landen.

- Alle nationalistische ideologieën over 'nationale onafhankelijkheid', 'zelfbeschikkingsrecht der volkeren', of ze nu ethnische, historische of religieuze voorwendsels aanvoeren, zijn een waar vergif voor de arbeiders. Door hen op te roepen partij te kiezen voor de een of andere fractie van de bourgeoisie brengen ze de arbeiders ertoe zich tegen elkaar te keren en elkaar uit te moorden voor de ambities en oorlogen van hun uitbuiters.
- In het kapitalisme in verval zijn parlement en verkiezingen een maskerade. Elke oproep om deel te nemen aan het parlementaire circus versterkt enkel de leugen die verkiezingen voorstelt als een werkelijke keuze voor de uitgebuiten. De 'democratie', een bijzonder huichelachtige vorm van burgerlijke heerschappij, verschilt niet fundamenteel van andere vormen van kapitalistische dictatuur zoals stalinisme en fascisme.
- Alle fracties van de bourgeoisie zijn even reactionair. Alle zogenaamde 'arbeiderspartijen', 'socialistische' en 'kommunistische' partijen (de huidige ex-'kommunisten') alsook de 'ultra-linkse' organisaties (trotskisten, maoïsten en ex-maoïsten, officiële anarchisten) vormen de linkerzijde van het politieke apparaat van het kapitaal. Alle tactieken van 'volksfront', 'antifascistisch front' of 'eenheidsfront', waarin de belangen van het proletariaat worden vermengd met die van een fractie van de bourgeoisie, dienen enkel om de strijd van het proletariaat in bedwang te houden en van zijn doel af te leiden.
- Met het verval van het kapitalisme zijn de vakbonden overall omgevormd tot organen van de kapitalistische orde binnen het proletariaat. De organisatievormen van de vakbeweging, zowel de 'officiële' als die van de 'basis', dienen louter om de arbeidersklasse in te kaderen en haar strijd te saboteren.
- Om haar strijd met succes te kunnen voeren moet de arbeidersklasse haar gevechten verenigen door zelf de

uitbreiding en organisatie ervan op zich te nemen, door soevereine algemene vergaderingen en comité's van afgevaardigden die door die vergaderingen gekozen worden en er ieder moment door kunnen worden afgezet.

- Terrorisme is in geen enkel opzicht een strijdmiddel van de arbeidersklasse. Als uiting van maatschappelijke lagen zonder historische toekomst en van de ontbinding van de kleinburgerij, voorzover het al niet rechtstreeks voortspruit uit de oorlogen die de staten voortdurend onderling voeren, vormt het in ieder geval een voedingsbodem voor manipulatie door de bourgeoisie. Omdat het geheime acties van kleine minderheden aanprijst staat het in volslagen tegenspraak tot het klassengeweld dat voortvloeit uit de bewuste en georganiseerde massactie van het proletariaat.
- De arbeidersklasse is de enige klasse die in staat is de kommunistische revolutie tot een goed einde te brengen. Door haar revolutionaire strijd komt de arbeidersklasse onvermijdelijk in confrontatie met de kapitalistische staat. Om het kapitalisme te vernietigen zal de arbeidersklasse alle staten omver moeten werpen en op wereldschaal de dictatuur van het proletariaat instellen: de internationale macht van de arbeidersraden, waarin heel het proletariaat verenigd is.
- De kommunistische omvorming van de maatschappij door de arbeidersraden betekent noch 'zelfbeheer', noch 'nationalisatie' van de economie. Het communisme vereist de bewuste afschaffing door de arbeidersklasse van de kapitalistische maatschappelijke verhoudingen: loonarbeid, warenproductie, nationale grenzen. Het vereist de opbouw van een wereldgemeenschap waarvan heel de activiteit gericht is op de volle bevrediging van de menselijke behoeften.
- De revolutionaire politieke organisatie vormt de voorhoede van het proletariaat, als actieve factor in het proces van veralgemening van het klassenbewustzijn binnen het proletariaat. Haar rol bestaat niet uit 'het organiseren van de arbeidersklasse' of

uit het 'grijpen van de macht' in haar naam, maar uit het actief deelnemen aan de éénmaking van de strijd, aan het in eigen handen nemen ervan door de arbeiders en uit het afbakenen van een revolutionaire politieke oriëntatie voor de strijd van het proletariaat.

ONZE ACTIVITEIT

- De theoretische en politieke verheldering van de doelen en middelen van de strijd van het proletariaat, van de historische en onmiddellijke voorwaarden ervan.
- De georganiseerde, verenigde en gecentraliseerde tussenkomst op internationaal vlak om bij te dragen tot het proces dat leidt naar de revolutionaire actie van de arbeidersklasse.
- De hergroepering van de revolutionairen voor de oprichting van een ware kommunistische wereldpartij, die onmisbaar is voor het proletariaat ter omverwerping van de kapitalistische heerschappij en op weg naar de kommunistische samenleving.

ONZE OORSPRONG

- De standpunten van de revolutionaire organisaties en hun activiteit zijn het product van de voorbije ervaringen van de arbeidersklasse en van de lessen die haar politieke organisaties er sinds haar ontstaan uit hebben getrokken. De I.K.S. beroept zich daarom op de achtereenvolgende bijdragen van de Bond van Kommunisten van Marx en Engels (1847-1852), van de drie Internationales (de Internationale Werklieden Vereniging, 1864-1872, de Socialistische Internationale, 1889-1914, de Kommunistische Internationale, 1919-1928), van de linkerfracties die zich in de jaren 1920-1930 uit de ontaardende Derde Internationale hebben losgemaakt, in het bijzonder de Duitse, Hollandse en Italiaanse Linkerzijde.